

הספרנית

כריסטינה לורן משוואה למציאת נפש קאונה

רב המכר של ה- **NEW YORK TIMES**
הוכתר בתור הבחירה הטובה ביותר על ידי
Bustle, Marie Claire, E! Online,
Entertainment Weekly, PopSugar,
BuzzFeed, Goodreads,
Woman's World ועוד!

כריסטינה לורן

משוואה למציאת נפש תאומה

מאנגלית: מיקי מלץ

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

להולי רוט, התאמת היהלום שלנו

אמת

ג'סיקה דיוויס נהגה לחשוב שזו פשוט טרגדיה שרק עשרים ושישה אחוז מהנשים מאמינות באהבת אמת. כמובן, זה היה לפני כמעט עשור, כשהיא לא יכלה לדמיין מצב בו היא לא עסוקה באובססיביות, בתשוקה, בלהט, בגבר שיום אחד יהיה האקס שלה. הלילה, לעומת זאת, בדיוט הראשון השלישי שלה בשבע שנים, היא הייתה המומה מכך שהמספר הזה כל כך גבוה.

"עשרים ושישה אחוז", מלמלה בעודה רוכנת לעבר מראת השירותים כדי למרוח עוד שפתון על שפתיה. "עשרים ושש נשים מתוך מאה מאמינות שאהבת אמת היא מציאותית." כשסגרה את המכסה בחזרה במקומו, ג'ס צחקה, ובבואתה המותשת צחקה אליה בתשובה מהראי. למרבה הצער, הערב שלה היה רחוק מסיום. היא עוד הייתה צריכה לעבור את המנות העיקריות, המתאבנים שלפני הארוחה נמשכו ארבע שנים. כמובן, חלק מזה היה, מן הסתם, בגלל הנטייה של טראוויס לדבר בפה מלא, ולחלוק יותר מדי סיפורים מפורטים להחריד על איך הוא תפס את אשתו במיטה עם שותפו לעסקים, ועל הגירושים המכוערים שבאו לאחר מכן. אבל בכל מה שנוגע לדיוויס ראשוניים, תירצה ג'ס לעצמה, יכול היה להיות יותר גרוע. הדיוט הזה היה בלי ספק טוב יותר מהבחור מהשבוע שעבר, שהגיע למסעדה שיכור כל כך, שהוא נרדם עוד לפני שהזמינו את האוכל. "בחיך, ג'ס." היא שמטה את השפתון בחזרה לתיקה. "את לא

צריכה להכין, להגיש, או לנקות אחרי הארוחה הזאת. רק הכלים המלוכלכים לברם שווים לפחות עוד סיפור מריר אחד על אשתו לשעבר."

דלת אחד התאים נפתחה בנקישה שהבהילה אותה. בלונדינית תמירה וחיננית הגיחה מהתא. היא הביטה בג'ס ברחמים גלויים. "אלוהים, כן, אני יודעת," הסכימה ג'ס באנחה. "אני מדברת אל עצמי בשירותים. זה מסביר בדיוק איך נראה הערב שלי." שום צחוק. אפילו לא חיוך מנומס, שלא לדבר על ידידותי. במקום זה, האישה זזה הרחק ממנה ככל שיכלה, אל קצה שורת הכיורים הריקים, והתחילה לרחוץ את ידיה. טוב.

ג'ס חזרה לפשפש בארנקה, אבל לא יכלה שלא לשלוח מבטים אל קצה הדלפק. היא ידעה שזה לא מנומס לנעוץ עיניים, אבל האיפור של האישה האחרת היה מושלם, וכך גם המניקור שלה. איך, בשם אלוהים, נשים מסוימות מצליחות בזה? בשביל ג'ס, לעזוב את הבית כשהרוכסן שלה סגור, נחשב להישג. פעם היא הציגה בפני לקוח את הנתונים של שנה פיסקלית שלמה כשארבע מסיכות הראש הנוצצות של ג'ונן, בצורת פרפרים, עדיין מהודקות אל קדמת הז'קט שלה. הזרה המהממת הזאת כנראה מעולם לא נאלצה להחליף בגדים אחרי שניקתה נצנצים גם מחתולה וגם מילדה בת שבע. כנראה שהיא מעולם לא נאלצה להתנצל על כך שאיחרה. היא בטח לא צריכה בכלל להוריד שערות – היא פשוט חלקה באופן טבעי בכל הגוף.

"את בסדר?"

ג'ס מצמצה והחזירה את עצמה לקרקע המציאות, כשהיא קולטת שהאישה מדברת אליה. לא הייתה שום דרך להעמיד פנים שהיא לא בהתה ישירות במחשוף של הזרה הזאת.

כשהיא נאבקת בדחף לכסות את הנכסים הלא־ממש־מרשימים שלה־עצמה, ג'ס נופפה אליה נפנוף קטן ונבוך. "סליחה. פשוט חשבת שנוסף לכול, החתולה שלך בטח לא מכוסה בנצנצים." "המה שלי?"

היא הסתובבה בחזרה אל המראה. ג'סיקה מארי דיוויס, קחי את עצמך בידיים. כשהיא מתעלמת מהעובדה שיש לה עדיין קהל, ג'ס תקשרה את סבתא ג'ו לתוך המראה: "יש לך המון זמן. צאי לשם, תאכלי קצת גוואקמולי, ולכי הביתה," אמרה בקול. "שום שיעון לא מתקתק כאן."

"אני רק אומרת שהשעון מתקתק." פיזי החוותה בידה במעורפל לעבר הישכון של ג'ס. "התחת הזה לא יישאר חטוב ומורם לנצח, את יודעת."

"אולי לא," אמרה ג'ס, "אבל טינדר זה לא מה שיעזור לי למצוא גבר איכותי שיחזיק אותו מורם."

פיזי זקפה את סנטרה בהתגוננות. "כמה מהזיונים הכי טובים בחיים שלי היו דרך טינדר. תאמיני לי שאת מוותרת מהר מדי. אנחנו חיות בתקופה שבה נשים דורשות את העונג שלהן ולא מתנצלות שהן גומרות ראשונות, שניות, ועוד פעם אחת לדרך. לטראויס יש אולי אובססיה לאשתו לשעבר, אבל ראיתי את התמונה שלו והוא נראה ממש טוב. אולי הוא היה מרעיד את עולמך במשך שעה או שעתיים אחרי שהייתם גומרים לאכול צ'ורוס, אבל את אף פעם לא תדעי, כי עזבת לפני הקינוח."

ג'ס עצרה. אולי... "לכל הרוחות, פיזי."

חברתה הטובה ביותר נשענה לאחור, מרוצה. אם פליסיטי צ'ן תחליט להתחיל למכור מוצרי איפור או כלי בית, ג'ס פשוט תיתן לה את הארנק שלה. פיזי הייתה כולה כריזמה, כישופים, ושיפוט גרוע. התכונות הללו הפכו אותה לכותבת מופלאה, אבל גם היו בחלקן הסיבה לכך שלג'ס היה קעקוע על החלק הפנימי של מפרק ידה, עם מילים של שיר בשגיאות כתיב, שבשנת 2014 היה לה, במשך שישה חודשים מדכאים, פוני מזעזע שאפילו לא התקרבו לאודרי הפבורן, ושהיא הלכה למסיבת תחפושות בלוס אנג'לס שהתברר שהייתה מסיבת BDSM במרתף־צינוק. התגובה של פיזי כשג'ס אמרה "הבאת אותי למסיבת סקס בצינוק?" הייתה "כן, בלוס אנג'לס לכולם יש צינוק!"

פיזי הסיטה קווצת שיער שחורה ומבריקה אל מאחורי אוזנה.
 "אוקיי, בואי נתכנן את הדייט הבא שלך."

"לא." ג'ס פתחה את הלפטופ שלה ונכנסה לתיבת המייל. אבל גם כשתשומת ליבה ממוקדת במקום אחר, היה קשה להחמיץ את הזעפת הפנים של פיזי. "פיזי, זה קשה עם ילדה."

"זה תמיד התירוץ שלך."

"כי תמיד יש לי ילדה."

"יש לך גם סבא וסבתא שגרים דלת לידך ושמחים מאוד לשמור עליה כשאת יוצאת לדייט, וחברה-הכי-טובה שחושבת שהילדה שלך יותר קולית ממך. כולנו רק רוצים שתהיי מאושרת."

ג'ס ידעה שזה נכון. זו הייתה הסיבה שהיא בכלל הסכימה לנסות את הטינדר. "אוקיי, נניח שאני עושה מה שאת רוצה," היא אמרה. "ובואי נגיד שאני פוגשת מישהו מדהים. איפה אנחנו יכולים להיות יחד? זה היה אחרת כשג'ונו הייתה בת שנתיים. עכשיו יש לי ילדה בת שבע שהשינה שלה קלה והשמיעה שלה מושלמת, ובפעם האחרונה שהלכתי לבית של גבר היה מלוכלך שם, וזוג תחתונים שלו נדבק לי לגב כשקמתי ללכת לשירותים."

"מגעיל."

"מסכימה."

"ועדיין." פיזי שפשפה אצבע מהורהרת מתחת לשפתה התחתונה. "הורים יחידנים מצליחים בזה כל הזמן, ג'ס. תראי את חבורת בריידי." "הדוגמה הכי טובה שלך זו קומדיית מצבים מלפני חמישים שנה?" ככל שפיזי התאמצה יותר לשכנע אותה, כך רצתה ג'ס פחות ופחות לצאת שוב לעולם הדייטים. "ב-1969 רק שלושה-עשר אחוז מההורים לא היו נשואים. קרול בריידי הקדימה את זמנה. אני לא."

"לאטה וניל!" צעק דניאל, הבריסטה, מעל להמולת בית הקפה.

פיזי סימנה שהיא לא סיימה להיות קוץ בתחת של ג'ס לפני שקמה על רגליה ועשתה את דרכה אל הדלפק.

ג'ס הייתה מגיעה לבית הקפה 'טוויגס' בכל יום מימות החול, מאז שהחלה לעבוד כפריילנסרית. החיים שלה, שבעיקרו של דבר התנהלו

ברדיוס של כמה גושי בניינים, היו קלים מאוד לשליטה כפי שהם. מדי בוקר היא לקחה את ג'וני לבית הספר, שנמצא בדיוק בהמשך הרחוב שבו שכן מתחם הדירות שלהן, בזמן שפיזי תפסה את השולחן הטוב ביותר – מאחור, הרחק מהאור הבוהק של החלון אבל ליד השקע החשמלי שעוד לא היה בלוי מרוב שימוש. ג'ס עיבדה מספרים בזמן שפיזי כתבה רומנים, וכדי לא להיות עלוקות הן הזמינו משהו לפחות כל תשעים דקות, כך שהיה לזה גם יתרון נוסף בצורת תמריץ לעבוד יותר ולרכל פחות.

בכל יום, חוץ מאשר היום. היא כבר ראתה שפיזי לא עומדת לוותר היום.

"אוקיי." חברתה חזרה עם הקפה ועם מאפיין אוכמניות ענק, ולקחה לעצמה רגע כדי להתמקם. "איפה הייתי?"

ג'ס המשיכה לנעוץ את עיניה באימייל שמולה, מעמידה פנים שהיא קוראת אותו. "אני חושבת שעמדת להגיד שאלו החיים שלי, ושאני צריכה לעשות את מה שאני חושבת לנכון." "שתינו יודעות שזה לא משהו שהייתי אומרת." "למה אני חברה שלך?"

"כי הנצחתי אותך בתור המרשעת בספר תחרה ארגמנית, ואת הפכת לחביבת המעריצים, כך שאני לא יכולה להרוג אותך."

"לפעמים אני תוהה אם את עונה על השאלות שלי," רטנה ג'ס, "או ממשיכה שיחה שמתנהלת בתוך הראש שלך."

פיזי התחילה לקלף את הנייר מעל המאפיין שלה. "מה שעמדתי להגיד זה שאת לא יכולה לוותר ולהיכנע בגלל דייט גרוע אחד."

"זה לא רק דייט גרוע אחד," אמרה ג'ס. "זה התהליך המתיש והכל כך זר לי של לנסות להיות מושכת בעיני גברים. אני סטטיסטיקאית עצמאית ומחשיבה את חולצת באפי הישנה שלי בשילוב זוג מכנסי ג'ינס חתוכים בתור התלבושת הכי סקסית שיש לי. הפיג'מה האהובה עליי היא אחת מהגופיות הישנות של סבא שלי וזוג מכנסי יוגה הריוניות."

"לא," יבבה פיזי בעוגמה.

"כן", אמרה ג'ס באהרה. "ונוסף על כך, ילדתי ילדה בזמן שרוב האנשים בגיל שלנו עדיין שיקרו שהם נהנים מייגרמיסטר. קשה לי לגרום לעצמי להיראות זוהרת בפרופיל היכריות." פיזי צחקה.

"אני שונאת לבזבז את הזמן שלי עם ג'ונו בשביל איזה גבר שבטח לא אראה יותר."

פיזי נתנה לדברים לשקוע בתוכה לרגע, עיניה הכהות נעוצות בה באי-אמון. "אז, את... סיימת? ג'סיקה, יצאת לשלושה דייטים עם שלושה גברים שווים, אפילו אם הם היו משעממים."

"סיימתי עד שג'ונו תהיה יותר גדולה, כן."

היא הביטה בג'ס בחשד. "כמה יותר גדולה?"

"אני לא יודעת." ג'ס הרימה את הקפה שלה, אבל תשומת ליבה הוסחה כאשר הגבר שהן קראו לו 'אמריקנו' נכנס לתוך 'טוויגס'. הוא פסע בצעדים רחבים אל החלק הקדמי של בית הקפה, בדיוק בזמן – 8:24 בבוקר – כולו רגליים ארוכות ושיער כהה ואנגריות קודרות וזעופות, כשהוא אינו יוצר קשר עין עם איש. "אולי כשהיא תהיה באוניברסיטה?"

כשעיניה של ג'ס התנתקו מ'אמריקנו', היא קלטה את הבעת הזוועה שהלכה והתפשטה על פניה של פיזי. "אוניברסיטה? כשהיא תהיה בת שמונה-עשרה?" היא הנמיכה את קולה כשכל הראשים בבית הקפה פנו לעברן. "את רוצה להגיד לי שאם אתיישב לכתוב רומן על חיי האהבה העתידיים שלך, אני אכתוב על גיבורה שבפעם הראשונה מזה שמונה-עשרה שנה מראה בשמחה את הגוף שלה לגבר? לא, חמודה. אפילו הוואגינה השמורה להפליא שלך לא תצליח להחזיק כזה סיפור." "פליסיטי."

"זה כמו קבר מצרי עתיק שם. ממש חנוט", מלמלה פיזי לתוך הקפה שלה.

בחלק הקדמי של בית הקפה, 'אמריקנו' שילם על המשקה שלו ואז זו הצידה, שקוע בהקלדה של משהו בטלפון שלו. "מה הסיפור שלו?" שאלה ג'ס בשקט.

"את ממש דלוקה על 'אמריקנו', אמרה פיזי. "את קולטת שאת מסתכלת עליו כל פעם שהוא נכנס לכאן?"
"אולי אני חושבת שההתנהגות שלו מרתקת."
מבטה של פיזי ירד אל התחת שלו, שכרגע היה מוסתר מאחורי מעיל. "אז עכשיו אנחנו קוראות לזה 'ההתנהגות שלו'?" היא גחנה וכתבה משהו בפנקס הרעיונות שהחזיקה ליד הלפטופ שלה.
"הוא נכנס לכאן ומשדר ויברציות שאומרות שאם מישהו ינסה לדבר איתו, הוא יבצע רצח," אמרה ג'ס בעוקצנות.
"אולי הוא מחסל מקצועי."

גם ג'ס בחנה אותו, מראש ועד כף רגל. "יותר כמו פרופסור לאומנות של ימי הביניים, עם עצירות חברתית." היא ניסתה להיזכר מתי הוא התחיל לבוא לכאן. אולי לפני שנתיים? כמעט כל יום, אותה שעה בבוקר, אותו משקה, אותה שתיקה זעופה. זו הייתה שכונה יוצאת דופן, ו'טווינגס' היה הלב שלה. אנשים באו לכאן לבלות, לשתות, לשוחח. 'אמריקנו' בלט לא משום שהיה שונה או אקסצנטרי, אלא משום שהיה שקט כמעט לחלוטין בחלל מלא תימהונים רעשנים וחביבים. "בגדים נחמדים, אבל מי שבתוכם לגמרי רגזני," אמרה ג'ס בקול נמוך.

"טוב, אולי הוא צריך זיון, קצת כמו מישהי אחרת שאני מכירה."
"פיזי. עשיתי סקס מאז שילדתי את ג'ונו," אמרה ג'ס בזעם. "אני רק אומרת שלא נשאר לי הרבה כוח למחויבות, ואני לא מוכנה לסבול דייטים משעממים או פשוט איומים רק בשביל אורגזמות. בשביל זה מייצרים מכשירים שפועלים על בטריות."

"אני לא מדברת רק על סקס," אמרה פיזי. "אני מדברת על לא לשים את עצמך תמיד במקום האחרון." פיזי הפסיקה כדי לנופף לדניאל, שניגב במטלית את השולחן הסמוך אליהן. "דניאל, שמעת את כל זה?"

הוא הזדקף ושיגר אליה את החיוך שבזכותו פיזי כתבה את הגיבור של שד הגורל כשהיא חושבת על דניאל, ועשתה לו בספר את כל המעשים המלוכלכים שהיא לא העיזה לעשות לו בחיים האמיתיים.

ושהיא גם לא תעשה לו אף פעם: דניאל ופיזי יצאו פעם אחת בשנה שעברה, אבל סיימו את העניין במהירות כשנתקלו במקרה זה בזה באירוע משפחתי. של המשפחה שלהם. "מתי אנחנו לא שומעים אותך?" הוא שאל.

"טוב, אז בבקשה תגיד לג'ס שאני צודקת."
 "את רוצה שאביע את דעתי אם ג'ס צריכה להיות בטינדר רק כדי להשיג זיון?" הוא שאל.

"אוקיי, זהו." גנחה ג'ס. "ככה מרגישים כשמגיעים לשפל המדרגה."

"או בכל אתר היכרויות אחר שמוצא חן בעיניה!" צעקה פיזי, כשהיא מתעלמת ממנה. "האישה הזאת צעירה וסקסית. היא לא צריכה לבזבז את השנים השוות שנשארו לה בג'ינס של אימהות ובסווטשירטים ישנים."

ג'ס התבוננה כלפי מטה אל התלבושת שלה והתכוננה למחות, אבל המילים גוועו בגרונה.

"אולי לא," אמר דניאל, "אבל אם היא מאושרת, זה משנה אם היא מרושלת או לא?"

היא קרנה אל פיזי בתחושת ניצחון. "רואה? דניאל הוא סוג-של בצד שלי."

"את יודעת," אמר לה עכשיו דניאל כשהוא מועך את מטלית הניקוי בידיו, מפגיץ זחיחות בגלל מידע פנימי שהיה לו, "גם 'אמריקנו' הוא רומנטיקן."

"תן לי לנחש," אמרה ג'ס, מחייכת. "הוא המנחה בצינוק סקס בסגנון דות'ראקי?"

רק פיזי צחקה. דניאל משך בכתפיו באורח לא מחייב. "הוא עומד להשיק חברת שידוכים חדשנית."

שתי הנשים השתתקו. סליחה, מה?

"שידוכים?" שאלה ג'ס. "אותו 'אמריקנו' שהוא לקוח קבוע כאן בבית הקפה ובכל זאת לא מחייך לאף אחד?" היא הצביעה אל מאחורי גבה, לעבר הדלת שדרכה הוא יצא רק לפני רגע. "הבחור הזה? עם

המראה המהמם שנהרס בגלל הפילטר המצוברח והאנטי-חברתי שלו?"

"בדיוק הוא, אמר דניאל, מהנהן. "אולי את צודקת שהוא צריך למצוא זיון, אבל אני מנחש שהוא מסתדר מצוין בעצמו."

לפחות הסחת הדעת המסוימת הזאת עם פיזי קרתה ביום שני – בימי שני, סבא אסף את ג'ונו מבית הספר ולקח אותה לספרייה. ג'ס הצליחה להכין הצעה לחברת ג'ננטק, לקבוע פגישה לשבוע הבא עם רשת הול פודס, ולעבור על כמה טבלאות במחשב לפני שהיה עליה ללכת הביתה ולהתחיל לארגן את ארוחת הערב.

המכונת שלה, בת עשר שצברה בקושי חמישים אלף קילומטר, הייתה בשימוש לעיתים כה נדירות שג'ס לא זכרה מתי בפעם האחרונה היא מילאה את מיכל הדלק. כל דבר בעולמה, היא חשבה בסיפוק כשצעדה בדרך הביתה, היה בהישג יד. שכונת רמות האוניברסיטה הייתה תערובת מושלמת של דירות ובתים בלתי תואמים, שקיננו בין מסעדות זעירות ועסקים עצמאיים. למען האמת, היתרון היחיד בדייט של אתמול בלילה היה שטראוויס הסכים להיפגש באָל זאראפָה, במרחק של שתי דלתות בערך. הדבר היחיד שיותר גרוע מלנהל את השיחה הכי משעממת בעולם בארוחת הערב, הוא לנסוע לרובע פנסי הגז כדי לעשות זאת.

נותרה עוד שעה עד לשקיעה, והשמיים קיבלו צבע אפור-כחול, מאיימים להוריד גשם שיגרום לכל נהג דרום-קליפורני להתבלבל מרוב תדהמה. על הרחבה שמחוץ למבשלה האוסטרלית החדשה שבמורד הרחוב, קהל דליל נעשה פרוע וקולני בסגנון האופייני לימי שני. וממש בו זמנית, התור ל'באן טאי' הפך במהירות לערבוביה של גופות רעבים: שלושה ישבנים היו מחוברים לבני אדם שהתעלמו ברגע זה מהשלט שמבקש מלקוחות לא לשבת על המדרגות הפרטיות בכניסה הסמוכה למסעדה. הדייר של סבא וסבתא, מר ברוקס, התקין מצלמה על פעמון הדלת ביחידת המגורים הקדמית, וכמעט בכל בוקר הוא נתן לג'ס דין וחשבון מפורט על מספר נערי האוניברסיטה

שעישנו סיגריות אלקטרוניות על מדרגות החזית שלו, בזמן שחיכו לשולחן.

היא כבר יכלה לראות את הבית. כשהייתה בת ארבע, ג'ונו קראה למתחם הדירות שלהם בשם "היכל הארלי", ואף שהוא כלל לא התקרב לאווירה היומרתית הדרושה כדי להיקרא "היכל", השם נשאר. היכל הארלי היה בצבע ירוק עז, ובלט כמו אזמרגד על רקע הטיח בגווני האדמה של הבניינים הסמוכים. הצד הפונה לרחוב עוטר ברצועה אופקית של אריחים ורודים וסגולים, שיצרו דוגמה של מעוינים. מתוך אדניות בצבעי ורוד-ניאון נשפכו, במשך רוב השנה, פרחי מנדווילה בגווני עזים. סבא וסבתא של ג'ס, רונלד וג'ואן דיוויס, קנו את הנכס בשנה שבה סבא פרש מחיל הים. במקרה, זו גם הייתה השנה שבה החבר של ג'ס החליט שהוא לא בנוי להיות אבא ושהוא רוצה לשמור על האופציה להכניס את הפין שלו לתוך נשים אחרות. ג'ס סיימה את הלימודים, ואז ארזה את ג'ונו בת החודשיים ועברה ליחידת הדיוור בת שלושת החדרים בקומת הקרקע, שפונה אל בית הקרקע הבודד של סבא וסבתא, בצד האחורי של הבניין. בהתחשב בעובדה שהם גידלו את ג'ס ממש במורד הרחוב, במישן הילס, עד שהיא הלכה ללמוד באוניברסיטת קליפורניה בלוס אנג'לס, המעבר היה בעצם אפסי. ועכשיו, הכפר הקטן והמושלם שלה עזר לה לגדל את ילדתה.

השער הצדדי נפתח בחריקה קלה, ונסגר מאחוריה. ג'ס פסעה בשביל הצר לתוך החצר המפרידה בין הדירה שלה לבית של סבתא ג'ו וסבא. החצר נראתה כמו גן שופע איפשהו בבאלי או באינדונזיה. כמה מזרקות אבן פכפכו בשקט, והתחושה העיקרית הייתה של צבעים עזים: האדום, הכתום והסגול של הבוגנווילאה השתלטו על הקירות ועל הגדרות.

ילדה קטנה עם צמה קלועה בסגנון צרפתי, מייד התנפלה על ג'ס. "אימא, לקחתי מהספרייה ספר על נחשים, ידעת שלנחשים אין עפעפיים?"

"אני –"

"וגם, הם בולעים את האוכל שלהם כשהוא שלם, והאוזניים שלהם

הן רק בתוך הראש. תנחשי איפה אי אפשר למצוא נחשים?" ג'ונו הביטה אליה כלפי מעלה, עיניה הכחולות לא ממצמצות. "תנחשי."

"קנדה!"

"לא! אנטארקטיקה!"

ג'ס נכנסה פנימה ראשונה, כשהיא קוראת מעבר לכתפה, "לא יכול להיות!"

"יכול. ואת זוכרת את הקוברת ההוא בסייח השחור? טוב, אז קוברת זה הסוג היחידי של נחש שבונה קן, והם יכולים לחיות עד גיל עשרים."

פריט המידע הזה הדהים את ג'ס באמת. "רגע, מה? ברצינות?" היא שמטה את התיק על הכורסה שליד הדלת ועברה למזווה, לדוג אפשרויות לארוחת הערב. "זה מטורף."

"כן. ברצינות."

מאחוריה, ג'ונו השתתקה, וההבנה שקעה כמו משקולת בחזה של ג'ס. היא הסתובבה, מוצאת ילדה שעל פניה הבעת-העיניים-הענקיות, שמקדימה תחינה. "ג'ונו, מתוקה, לא."

"אימא, בבקשה?"

"לא."

"סבא אמר שאולי כרכן תירס. הספר אומר שהם 'מאוד נוחים'. או אולי פיתון מלכותי?"

"פיתון?" ג'ס הניחה על הכיריים סיר עם מים להרתחה. "יצאת מדעתך, ילדה?" היא הצביעה על החתולה, פיג'ן, שישנה בתוך רצועת האור הגווע של סוף היום, שבקעה מהחלון. "פיתון יאכל את היצור הזה."

"פיתון מלכותי, ואני לא אתן לו."

"אם סבא מעורר אותך לקחת נחש, אמרה ג'ס, 'סבא יכול להחזיק אותו אצלו בבית.'"

"סבתא ג'ו כבר אמרה לא."

"ברור שזה מה שהיא אמרה."

ג'ונו רטנה וצנחה על הספה. ג'ס ניגשה לשם והתיישבה, מושכת

אותה אליה לחיבוק. היא הייתה בת שבע אבל קטנה. היו לה עדיין ידיים של תינוקות, עם גומות בפרקי האצבעות, וריח של שמפו לתינוקות ושל דפי ספרים. כשג'ונו כרכה את זרועותיה הקטנות סביב צווארה, ג'ס נשמה לתוכה את הילדה הקטנה. לג'ונו היה עכשיו חדר משלה, אבל היא ישנה עם אימה עד שהייתה בת ארבע, וג'ס עדיין הייתה מתעוררת לפעמים באמצע הלילה ומרגישה דקירה חדה של געגוע למשקל החמים של התינוקות שלה בזרועותיה. האימא הפרטית של ג'ס נהגה להגיד שהיא צריכה לגמול את ג'ונו מההרגל הזה, אבל עצות על הורות הן הדבר האחרון שג'ימי דיוויס אמורה הייתה לחלק. וחוץ מזה, זה לא כאילו שמישהו אחר תפס אי פעם את הצד ההוא של המזרן.

וג'ונו הייתה חבקנית-אומנית, מדליסטית אולימפית בענף ההתכרבלות. היא לחצה את פניה אל צווארה של ג'ס ושאפה פנימה, מתפתלת קרוב יותר אליה. "אימא. יצאת לדוייט אתמול בערב," היא לחשה.

"אה-הא."

ג'ונו התרגשה לקראת הדוייט, לא רק מפני שאהבה מאוד את הסבא-רבא והסבתא-רבא שלה וזכתה בתבשילים של סבתא ג'ו כשג'ס הייתה מחוץ לבית, אלא גם מפני שהן צפו לאחרונה בלילה מגניב, ופיזי אמרה לה שזה תיאור די מדויק של יציאה לדוייט. במוחה של ג'ונו, ג'ס בהחלט יכולה לצאת בסופו של דבר עם ת'ור.

"נסעתם לעיר התחתית? הוא הביא לך פרחים?" היא נשענה

לאחור. "התנשקתם?"

ג'ס צחקה. "לא, לא התנשקנו. אכלנו ארוחת ערב, והלכתי הביתה." ג'ונו בחנה אותה בעיניים מצומצמות. היא הייתה די משוכנעת שבדוייט אמור לקרות יותר מזה. לפתע זינקה כאילו נזכרה במשהו ורצה אל תרמיל הגב שלה, עם הגלגלים בתחתיתו, שעמד ליד הדלת.

"הבאתי גם לך ספר."

"באמת?"

ג'ונו חזרה אליה וחלה אל חיקה, כשהיא מושיטה לה את הספר.

עושות חיים בגיל העמידה: המדריך השלם לאישה על דייטינג אחרי גיל 40, 50 ומעבר לכך.

ג'ס פלטה צחוק מופתע. "דודה פיו אמרה לך לעשות את זה?" צחוקה של ג'ונו התגלגל מתוכה, כולו עונג טהור. "היא שלחה הודעה לסבא."

מעל לקצה ראשה של הילדה ראתה ג'ס לרגע את הלוח המחיק שליד המקרר, ועקצוץ התפשט מקצות אצבעותיה אל זרועותיה. המילים *מטרת לשנה מחבשה* היו כתובות שם בכתב ידה הקופצני של ג'ונו.

סבתא וסבא
למבוא מדויח כושד אישי
ללכת קוף יום לתייל

ג'ונו
ללמוד לעמוד בדוכוילי
לסבד קוף בוקד את המיטה שלי
לנסות משהו חדש ביום ראשון!

אימא
לנסות משהו חדש ביום ראשון!
סבתא עומדת תהיי יותר ענוכית!
לעשות יותר בדיים שאני פוכרת מהם

בסדר, יקום, חשבה ג'סיקה. הבנתי. אם גברת בריידי יכלה להיות פורצת דרך, אולי הגיע הזמן שגם ג'ס תנסה.

לתיום

הבעיה עם התגליונות: הן אף פעם לא מגיעות בזמן טוב. לג'ס הייתה ילדה בת שבע, קצת היפראקטיבית, וקריירה עצמאית משגשגת שבה היא להטטה בין בעיות מתמטיות מכל הסוגים. אף אחד מהדברים האלה לא השאיר לה הרבה זמן לתכנן לעצמה רשימת משאלות של הרפתקאות. ומלבד זאת, הבת שלה והקריירה שלה הספיקו לה. היו לה ארבעה חוזים עצמאיים טובים, ואף שהם לא השאירו לה הרבה עודף תקציבי, היא הצליחה לשלם את החשבונות – כולל הפרמיות האסטרונומיות של הביטוח – וגם לעזור לסבה ולסבתה. ג'ונו הייתה ילדה מאושרת. הם גרו בסביבה נחמדה. בכל הכנות, ג'ס אהבה את חייה כפי שהם.

אבל נראה כאילו המילים לעשות יותר דברים שאני פוחדת מהם מהבהבות באורות ניאון על עפעפיה, בכל פעם שעצמה את עיניה בין סט נתונים אחד למשנהו.

למען האמת, היעדר הדייטים היה כנראה קשור יותר לעצלנות מאשר לפחד. זה לא כאילו שזינקתי בשמחה לתוך הקיבעון, חשבה ג'ס. החלקתי לתוכו באיטיות, ורק עכשיו הבנתי שאני אפילו כבר לא שואלת את עצמי אם אני צריכה לכבס את הג'ונס שהרמתי מהרצפה לפני שאני לובשת אותו שוב. ג'ס לעולם לא תתלונן על כך שהפכה לאימא לפני שהייתה בת עשרים ושתיים – האמת היא שג'ונו הייתה הדבר הטוב ביותר שאלק היה

מסוגל לתת לה – אבל צריך להודות שהיא השקיעה יותר מאמץ בהכנת ארוחת הצוהריים של ג'ונו מאשר במחשבה על, נאמר, מה היא מחפשת בכך זוג עתידי. אולי פיזי, סבתא, והשער של מארי קלייר לא טעו כאשר רמזו שג'ס צריכה לצאת מאזור הנוחות שלה ולחלום יותר בגדול.

"מה זה הפרצוף הזה שאת עושה?" פיזי ציירה עיגול דמיני סביב פניה של ג'ס. "אני לא מצליחה למצוא את המילה."
 "זה?" ג'ס הצביעה על פניה. "תבוסה?"

פיזי הנהנה, ומלמלה בקול בזמן שהקלידה: "היא הסיטה את עיניה ממבטו החודר, כשתבוסה צובעת את פניה בחיזורון אפרפר."
 "וואו. תודה רבה."

"אני לא כותבת עלייך. ההבעה שלך פשוט באה בדיוק בזמן."
 היא הקלידה עוד כמה מילים, ואז הרימה את הלאטה שלה. "כפי שכבר סיכמנו אי אז בשחר החברות שלנו, את לא מחשיבה את עצמך לגיבורה של אחד הרומנים הרומנטיים שלי, ולכן אני לעולם לא אכתוב אותך כיותר מאשר דמות משנית, או הנבל."

פיזי נרתעה לאחר שלגמה מה שלא היה כנראה קפה טרי במיוחד – היה ברור שהגיע הזמן להזמין מחדש – בעוד מילותיה פוגעות בג'ס כמו אחת מהסטריות של שלושת המוקיונים.

ג'ס ישבה בשקט, מפנימה את ההבנה החדה שהחיים שלה יחלפו על פניה לפני שהיא תרגיש. זה ישבור את ליבה אם ג'ונו תפסיק אי פעם לחיות את חייה במלואם. במוחה נרשמה רק במעורפל העובדה שהשעה צריכה להיות 8:24 כששמריקנו פסע לתוך בית הקפה, נראה כמו גבר שווה שיש לו הרבה מה לעשות ואין לו זמן לכל האספסוף הזה ב'טוויגס'. ללא מילה, הוא חילץ שטר של עשרה דולר מהארנק שלו, לקח מדניאל את העודף והכניס רק את המטבעות לתוך כוס הטיפים. ג'ס התבוננה, כשבגרונה מטפס כעס מוגזם.

הוא נותן טיפים מחורבנים! זה שפך עוד שמן למדורה המנטלית של סיבות קטנוניות לכך שהוא אדם איום.

פיזי נקשה באצבעותיה מול פרצופה, ומשכה את תשומת ליבה בחזרה אל השולחן שלהן. "הנה. את שוב עושה את זה."

ג'ס הזדעפה. "עושה מה?"

"נועצת בו עיניים. ב'אמריקנו'. על פניה של פיזי התרחב חיוך רב

משמעות. "את כן חושבת שהוא סקסי."

"אני לא חושבת ככה. סתם חלמתי קצת." ג'ס נשענה לאחור,

נעלבת. "פליסיטי, זה מגעיל."

"בסדר, בטח." פיזי הטתה את אצבעה לעבר נושא השיחה, שלבש

מכנסי ג'ינס צרים וסוודר דק בצבע כחול עמוק. שיער כהה הסתלסל

על עורפו, הבחינה ג'ס, באורך המושלם של טיפה־ארוך־מדי, כמעט־

צריך־תספורת. עור בצבע זית, שפתיים מלאות מספיק כדי לנשוך

אותן. גבוה עד כדי כך, שכאשר מביטים בו בישיבה, ראשו נראה

כמגרד את התקרה. אבל העיניים שלו – הן היו המופע המרכזי: מלאות

רגש ורבות הבעה, מוקפות ריסים כהים. "זה מגעיל. כן. מה שתגידו."

ג'ס משכה בכתפיה, מוטרדת. "הוא לא הטיפוס שלי."

"האיש הזה הוא הטיפוס של כל אחת." פיזי צחקה באי־אמון.

"טוב, אז את יכולה לקבל אותו." ג'ס הזעיפה את מצחה וצפתה בו

כאשר ניגב, כהרגלו, את הדלפק במפית. "רק חשבתי שאני לא יכולה

להבין את זה שהוא פותח חברת שידוכים. זה לא משהו שיצור דפוק

כמוהו אמור לעשות."

"באופן אישי, אני חושבת שלדניאל אין מושג על מה הוא מדבר.

גברים עשירים שנראים ככה נשואים לעבודה שלהם בשעות היום

ולתיקי ההשקעות שלהם בשעות הערב, ואין להם זמן לחשוב על חיי

האהבה של אחרים."

'אמריקנו' פנה מהדלפק והתכוון לעזוב. סקרנותה של ג'ס גאתה

בבת אחת, ומתוך דחף, היא תפסה בידה את זרועו כשהוא חלף על

פניה. שניהם קפאו. עיניו היו בצבע נדיר, מפתיע, בהירות יותר

משציפתה כשהביטה בהן מקרוב. ענבר, היא ראתה עכשיו, לא חום.

משקלה של תשומת ליבו המלאה העיק על החזה שלה כמו לחץ גופני,

סוחט בכוח את האוויר מריאותיה.

"היי. ג'ס הסתערה קדימה בעצבים רוטטים, כשהיא זוקפת את סנטרה. "חכה שנייה. אנחנו יכולות לשאול אותך משהו?" היא שחררה אותו והוא משך את זרועו ממנה באיטיות, מביט בפיוזי, ואז חוזר אליה. הוא הנהן פעם אחת. "השמועה אומרת שאתה שדכן," אמרה ג'ס. "אמריקנו' צמצם את עיניו. "שמועה?" "כן."

"באיזה הקשר עלתה השמועה הזאת?" ג'ס צחקה צחוק ספקני והחוותה בידה על שתיהן. "מוקד הרכילות של רמות האוניברסיטה. טחנת השמועות של שדרת פארק." היא המתינה, אבל הוא המשיך להביט אליה כלפי מטה, נבוך. "זה נכון?" היא שאלה. "אתה שדכן?" "טכנית, אני גנטיקאי."

"אז..." גבותיה טיפסו אל מצחה. 'אמריקנו', כך נראה, הרגיש נוח מאוד עם שתיקה מכוונת. "זה 'לא' לשאלה על השידוכים?" הוא נכנע, תוך הרמה משועשעת של גבה אחת. "החברה שלי פיתחה שירות שמחבר בין אנשים בהתבסס על טכנולוגיה רשומה של ייצור פרופילים גנטיים."

פיזי השמיעה אוווווו. "מילים גדולות. נשמע שערורייתי." היא גחנה ושרבטה משהו בפנקס שלה.

"טכנולוגיה של ייצור פרופילים גנטיים?" ג'ס התכווצה מולו. "מצטערת, זה עושה לי ויברציות לא ברורות של השבחת הגזע." פיזי הזדרזה להסיט את תשומת ליבו של 'אמריקנו' מפיה יורה הברקים של ג'ס. "אני כותבת רומנים רומנטיים. הדבר הזה נשמע כמו הקריפטונייט שלי." היא הרימה את העט שלה באוויר וטלטלה אותו בהבעה פלרטטנית. "הקוראים שלי יתעלפו על הדבר הזה." "מה שם העט שלך?" הוא שאל.

"אני כותבת בשמי האמיתי," היא אמרה. "פליסיטי צ'ן." פליסיטי הושיטה לו את ידה בהידור כדי שינשק אותה. אחרי רגע של היסוס נבוך, 'אמריקנו' תפס בקצות אצבעותיה ולחץ קצרות.

"מתרגמים אותה ליותר מתריסר שפות, התפארה ג'ס, כשהיא מקווה למחוק את ההבעה המוזרה מעל פניו.

זה עבר: 'אמריקנו' נראה מתרשם. "באמת?"

"תהיה אפליקציה?" פיזי סירבה להפסיק. "זה כמו טינדר?"

"כן." פניו הזדעפו. "אבל לא. היא לא בשביל סקס מזדמן."

"כל אחד יוכל להיכנס לזה?"

"בסופו של דבר, " הוא אמר. "זה –" הטלפון שלו זמזם בתוך כיסו, והוא שלף אותו, כשהזעף בפניו מעמיק. "מצטער, " הוא אמר והחזיר את הטלפון לכיס. "אני צריך ללכת, אבל אני מעריך את ההתעניינות שלך. אני בטוח שתשמעו על זה בקרוב."

פיזי רכנה לפנים, מחייכת את החיוך מלא הביטחון שלה. "יש לי יותר ממאה אלף עוקבים באינסטגרם. אני אשמח לשתף את המידע אם זה משהו שהקוראות שלי, בעיקר נשים בנות שמונה-עשרה-עדר-חמישים, עשויות להתעניין בו."

מצחו של 'אמריקנו' הפך חלק, הזעף הקבוע נעלם ממנו. בינגו.

"אנחנו יוצאים בהנפקה לציבור בחודש מאי, " הוא אמר, "אבל אם אתן רוצות, אתן מוזמנות לבוא למשרד, לשמוע את נאום המכירות, לתת דגימה –"

"דגימה?" פלטה ג'ס.

היא ראתה הבזק קטן של רוגז בעיניו כשהן הבהבו בחזרה אליה. אם פיזי הייתה השוטר הפלרטטן, ג'ס הייתה בכירור השוטר הספקן, ו'אמריקנו' נראה כאילו הוא בקושי מצליח לשאת אפילו את ההתעניינות המוקסמת-באמת של פיזי.

הוא הביט בעיניה של ג'ס ואמר, "רוק."

בנחירה של צחוק, ג'ס שאלה, "סליחה?"

"הדגימה, " הוא אמר באיטיות, "היא רוק."

עיניו עברו עליה כבדרך אגב, מפניה אל חיקה ובחזרה למעלה. בתוך חזה, הלב שלה קפץ קפיצה מוזרה.

ואז הוא הוריד את מבטו אל השעון שלו. טוב, בסדר.

פיזי צחקה בקול, כשהיא מעבירה את מבטה הלוך ושוב בין שניהם. "אני בטוחה ששתינו נצליח לירוק." היא גיחכה. "בשבילך." בחיוך קודר על שפתיו הוא שמת כרטיס ביקור עסקי על השולחן. הכרטיס השמיע צליל פלאנק ברור לאוזן. "בלי השבחה גזעית," הוא הוסיף בשקט, "אני מבטיח."

ג'ס התבוננה בו כשעזב את המקום. הפעמון שמעל לדלת השמיע צלצול בודד של אכזבה כשהוא יצא. "אוקיי," היא אמרה ופנתה בחזרה אל חברתה. "על כמה אנחנו מתערבות שהוא ערפד?" פיזי התעלמה ממנה, כשהיא מתופפת קלות בכרטיס העסקי על קצה השולחן. "תראי את זה."

ג'ס צמצמה את עיניה והביטה שוב מבעד לחלון, כש'אמריקנו' נכנס לתוך אאוטי שחורה ומבריקה שחנתה על שפת המדרכה. "הוא ניסה להשפיע עליי בטלפתיה."

"הכרטיס הזה אמיתי." פיזי צמצמה לעבר הכרטיס את עיניה והפכה אותו בכף ידה. "הוא לא הדפיס אותו במחשב שלו." "רוק," חיקתה ג'ס בקול עמוק ויבש. "אלוהים, בטוח שהוא לא עובד בשיווק, כי לאיש הזה יש אפס כריזמה. תזכרי את הנבואה הזאת שלי ובואי נחזור אליה כשאהיה בת תשעים, הוא האדם הכי שחצן שאני אפגוש בחיים האלה."

"אולי תפסיקי להתעסק בו באובססיות?" ג'ס לקחה מפיזי את כרטיס הביקור. "אולי תפסיקי להתעסק באובססיות בכרט –" היא השתתקה, כשהיא אומדת את משקלו המרשים בכף ידה. "וואו. זה ממש עבה." "אמרתי לך."

ג'ס הפכה את הכרטיס כדי לבחון את הלוגו: שני מעגלים משולבים, עם סליל כפול בנקודת החיבור שלהם. בצד הקדמי, שמו האמיתי של 'אמריקנו' באותיות כסף קטנות ומובלטות, בתחתית הכרטיס. "זה לא מה שהייתי מנחשת. הוא נראה כמו ריצ'רד. או אולי אדם." "הוא נראה כמו קיאנו."

"תתכונני." היא הרימה את מבטה אל פיזי וגיחכה. "שמו האמיתי של 'אמריקנו' הוא ד"ר ריבר פֶּנְיָה."

"הו, לא," אמרה פיזי, כשהיא שואפת אוויר. "זה שם מדהים, ג'ס." ג'ס צחקה. פליסיטי צ'ץ הייתה צפויה להפליא.

"אה, האדם עושה את השם, ולא להפך."

"לא נכון. לא חשוב כמה הגבר מדליק, יש שמות שאף פעם לא יהיו סקסיים." פיזי שקעה עמוק יותר לתוך הכיסא שלה, כשהיא מסמיקה. "כמה מוזר זה יהיה אם אני אקרא לגיבור הבא שלי 'ריבר'?"

"מאוד מוזר."

פיזי רשמה אותו בכל זאת, בזמן שג'ס קראה בקול את שם החברה. "גנטיקלי? גנטי קל-לי?" היא גלגלה בפיה את המילה, ואז קלטה. "אה, הבנתי. אומרים את זה כמו 'גנטיקל-לי', אבל זה 'גנטיקה לי'. תקשיבי לסיסמה הזאת: 'העתיד שלך נמצא כבר בתוכך'. וואו." היא הניחה את הכרטיס ונשענה לאחור, מגחכת. "בתוכך? מישהו קרא את זה קודם בקול רם?"

"אנחנו הולכות לשם," אמרה פיזי, כשהיא מתעלמת מהבעת הלגלוג של ג'ס ואורזת את תיקה.

ג'ס בהתה בה בעיניים פעורות. "את רצינית? ברגע זה?"

"יש לך יותר מחמש שעות לפני שתצטרכי לקחת את ג'וננו. לָה חוֹזָה נמצאת במרחק של חצי שעה נסיעה."

"פיזי, לא נראה שהוא התלהב לדבר איתנו על זה. הוא כבר ממש רצה להסתלק מכאן."

"אז מה? תתייחסי לזה בתור מחקר: אני חייבת לראות את המקום הזה."

היו רק ארבע מכוניות במגרש החניה רחב הידיים, ופיזי, בעודה מצחקקת, החנתה את הטויוטה קאמרי הכחולה והחדשה־אך־חסכונית שלה לצד האאודי הזוהרת של ריבר.

היא חייכה אל ג'ס מעל לתיבת ההילוכים המצופה עור. "מוכנה למצוא את הנפש התאומה שלך?"

"לא, אני לא." אבל פיזי כבר הייתה מחוץ למכונית.

ג'ס יצאה מהמכונית והרימה את מבטה אל הבניין בן שתי הקומות שלפניהן. היא נאלצה להודות: הוא היה מרשים. לוח העץ המצוחצח שבחזית נשא עליו את שם החברה, גנטיקלי, באותיות ענק מאלומיניום בוהק; הקומה השנייה התהדרה בבטון מורדני, ללא גימור, ובחלונות גדולים ומוארים. הלוגו עם שני העיגולים וסליל הדי־אן־איי הוטבע על דלתות הכניסה הרחבות, שהחליקו כלפי חוץ כשפיזי משכה בהן משיכה קלה. ג'ס ופיזי פסעו לתוך אולם כניסה מפואר ונטוש.

"וואו, " לחשה פיזי. "זה מוזר."

קול צעדיהן הדהד על פני הקומה כשעשו את דרכן לעבר שולחן קבלה עשוי לוח שיש ענק, שנמצא במרחק של מגרש פוטבול שלם מדלתות הכניסה. הכול פה זעק יקר, ללא ספק עקבו אחריהן לפחות חמש מצלמות אבטחה.

"היי." אישה הרימה אליהן את מבטה, כשהיא מחייכת. גם היא נראתה יקרה. "אני יכולה לעזור לכן?"

פיזי, שלעולם אינה מאבדת את קור רוחה, השעינה את זרועותיה על השולחן. "באנו לפגוש את ריבר פֶּנְיָה."
פקידת הקבלה מצמצה, ובדקה ביומן כשעל פניה הבעה של פאניקה. "האם הוא מצפה לכן?" ג'ס נעשתה מודעת באופן מכאיב לעובדה שהיא ופיזי פשוט פסעו לתוך הבניין וביקשו להיפגש עם האדם שמנהל את המקום, ממש כך.

"לא," הודתה ג'ס בדיוק כשפיזי אמרה בסמכותיות "כן."

פיזי נופפה אל ג'ס בתנועה מבטלת. "תגידי לו שפליסטי צ'ן והשותפה שלה נמצאות כאן."

ג'ס השמיעה שיעול של צחוק, ופקידת הקבלה המודאגת החוותה בידה לעבר יומן אורחים. "בסדר, טוב, אז בבקשה היךשמו כאן. ואני צריכה לראות את תעודות הזהות שלכן. אתן כאן בשביל המצגת?" היא העתיקה במהירות את הפרטים מתוך תעודות הזהות שלהן.

ג'ס קימטה את מצחה. "המה?"

"זאת אומרת – הוא גייס אתכן לדוא'ודנ"א"? היא שאלה.
 "דוא'ודנ"א. זה העניין." פיזי חייכה כשהיא רושמת את שמותיהן
 ביומן האורחים. "הוא ראה שתי יפהפיות פנויות בבית הקפה, וממש
 התחנן בפנינו שנבוא לירוק לתוך מבחנות."
 "פיזו." בפעם האלף, ג'ס תהתה אם היא לעולם תלך אחרי פיזי לכל
 מקום כמו מטאטא ויעה שמנקים את הכאוס. השהות במחיצת פיזי
 גרמה לג'ס להרגיש חיה יותר ומשעממת יותר, בורזמנית.
 פקידת הקבלה החזירה להן חיוך מגומס ביחד עם תעודות הזהות
 שלהן, וציינה שהן צריכות לשבת ולהמתין. "אודיע לד"ר פֶּנְיָה שאתן
 כאן."

כשהתיישבו על כורסאות העור האדומות, ג'ס הייתה מוכנה
 להישבע שהישבנים שלהן היו הראשונים שנחתו עליהן אי פעם. לא
 היה אף פירור של אבק, פשוטו כמשמעו, שום רמז לכך שגוף אחר נגע
 אי פעם ברהיט הזה. "זה מוזר," היא לחשה. "אנחנו בטוחות שזה לא
 כיסוי לאיזו כת של סחר באיברים?" היא הצביעה בזהירות על ערמה
 מסודרת של ירחונים מדעיים. "הם תמיד משתמשים בהכי יפים בתור
 פיתיון."

"ד"ר פֶּנְיָה." פיזי הוציאה את פנקסה וליקקה בחשאי את קצה העט
 שלה. "אני בלי ספק קוראת לגיבור על שמו."
 "אם אצא מכאן רק עם כליה אחת," אמרה ג'ס, "אני לוקחת אחת
 משלך."

פיזי תופפה בעט שבידה על הנייר. "אני תוהה אם לריכר פֶּנְיָה
 צריך להיות אח. לואיס. אנטוניו..."

"וכל זה עולה כסף." ג'ס העבירה את ידה על העור הרך. "כמה
 כליות שווה כורסה כזאת, לדעתך?" היא שלפה את הטלפון שלה
 והקלידה בשורת החיפוש, ופיה נפער למראה התוצאות. "לפי גוגל,
 התעריף הנוכחי לכליה בודדת הוא 262,000 דולר. למה אני עובדת?
 אני יכולה לשרוד רק עם כליה אחת, נכון?"
 "ג'סיקה דיוויס, את נשמעת כאילו אף פעם לא יצאת מהבית עד
 היום."

"את זאת שמרכיבה את עץ המשפחה הדמיוני שלך! מה אנחנו בכלל עושות פה?"

"מוצאות את האחד?" אמרה פיזי, ואז חייכה אליה חיוך ערמומי.

"או משיגות קצת מידע ביזארי בשביל ספר."

"את חייבת להודות שאת לא מסתכלת על ד"ר ריבר פְּנִיָּה וחושבת, 'הו, הנה נפש רומנטית'."

"לא, נכנעה פיזי, "אבל אני מסתכלת עליו וחושבת, 'אני בטוחה שיש לו זין מדהים'. ראית את הגודל של כפות הידיים שלו? הוא יכול להרים אותי מהראש, כמו כדורסל."

גרון כחכם, והן נשאו את מבטן וגילו את ריבר פְּנִיָּה עומד במרחק של פחות ממטר מהן. "טוב, ברור שלא בזבזתן זמן."

בטנה של ג'ס צנחה לרצפה, והמילים יצאו ממנה בחריקה: "אוי, שיט."

"שמעת מה שאמרתי הרגע?" שאלה פיזי.

הוא שחרר נשיפה איטית, מבוקרת. אין ספק שהוא שמע. "שמעתי מה?" הצליח לפלוט, לבסוף.

פיזי נעמדה, כשהיא מושכת איתה את ג'ס. "מצוין." היא קדה קידה אלגנטית לריבר. "קח אותנו מכאן."

הן הלכו אחריו דרך דלתות כפולות ולאורך מסדרון, שלכל אורכו הופיעו משרדים מצד ימין בכל כמה מטרים. אל כל דלת היה ממוסמר שלט מפלדת אל-חלד, ועליו שם: ליסה אדאמס. סנג'יב ג'אריוואלה. דיוויד מוריס. ריבר פניה. טיפאני פוג'יטה. ברנדון באטקיס.* ג'ס צידדה מבט אל פיזי, שכצפוי, כבר קלטה את זה: "נשיקת תחת," היא לחשה, מאושרת.

מבעד לדלתו הפתוחה של אחד המשרדים ראתה ג'ס חלון רחב, דרכו נשקף נוף קו החוף של לָה חוֹיָה. במרחק של פחות מקילומטר וחצי, שחפים דאו בצלילה לתוך מים עטורי קצף, וגלים התנפצו באלומות על צוקים סלעיים. זה היה מרהיב.

שכר הדירה השנתי של הנכס הזה צריך להיות לפחות כליה וחצי. השלישייה צעדה קדימה בשתיקה והגיעה אל שורת מעליות. ריבר לחץ באצבעו המורה הארוכה על הכפתור עם החץ העולה, ואז בהה לפנים ללא מילים.

השתיקה נעשתה כבדה. "כמה זמן אתה עובד כאן?" שאלה ג'ס.
 "מאז שהמקום הוקם."

סוועיל סווד. היא ניסתה שוב. "כמה עובדים יש פה?"
 "בערך שנים-עשר."

---

* Butkis; נשמע כמו: נישוק תחת.

"חבל שאתה לא עובד בשיווק," אמרה ג'ס בחיוך. "קסם אישי שכזה."

ריבר הסתובב להביט בה, וההבעה על פניו העבירה בה תחושה של קור במורד זרועותיה. "כן, טוב. למרבה המזל, הכישרונות שלי אחרים." מבטו תפס את מבטה רק רגע אחד יותר מדי, והתחושה הפכה לחשמל חמים בדיוק כשדלתות המעלית נפתחו. פיזי תקעה לה מרפק חד בצלעות. כישרונות סקסיים, היא חשבה ללא ספק.

כישרונות רצחניים, השיבה לה ג'ס בתוך מוחה. על אף כל ההבטחות להפיק תועלת מההזדמנויות האדירות של המחקר, פיזי הייתה שקטה באורח שלא אופייני לה; אולי גם היא נבהלה מעט מנוכחותו הקשוחה של ריבר. זה אומר ששארית הנסיעה האיטית במעלית הייתה דוממת כמו המרכז הקפוא של סיבר. כשהם פסעו החוצה, ג'ס ראתה את חברתה הטובה מתחילה לשרבט הערה אחרי הערה על – כך היא שיערה – הבניין, קומץ המדענים המכופתרים שחלפו על פניהם במסדרון החדש, פניו הרגועות של ריבר, היציבה המושלמת שלו, וירכיו השריריות באופן ברור לעין. בינתיים, ג'ס נעשתה מודעת יותר ויותר לקול החריקה הדוחה שהשמיעו נעלי הספורט שלה על רצפת הליניוליאום, ולהופעה המוזנחת שלה, יחסית. פיזי הייתה לבושה כמו שהתלבשה בדרך כלל – מכנסיים בגזרת עיפרון וחולצת משי מקסימה עם נקודות – וריבר היה לבוש כמו שהתלבש בדרך כלל – גרסת מגזין הכרזומו של הופעה עסקית בלתי רשמית. ג'ס לא העלתה בדעתה באותו בוקר, כשלבשה במהירות סוויטשירט מרופט של אוניברסיטת קליפורניה, זוג מכנסי ליוויס ישנים ונעלי ספורט שחוקות של ואנס, שמאוחר יותר היא עתידה לפסוע לאורך מסדרון בחלק העשיר ביותר של לָה חוֹיָה הביור־טכנולוגית.

בקצה המסדרון הייתה דלת פתוחה שהובילה לאולם ישיבות. ריבר עצר וסימן להן להיכנס לפניו.

"שבו כאן," אמר. "ליסה תהיה איתכן בעוד רגע."
פיזי הביטה בג'ס ואז שוב בריבר. "מי זאת ליסה?"

"היא מנהלת קשרי הלקוחות ומובילה את פיתוח האפליקציה שלנו. היא תסביר לכן את הטכנולוגיה ואת תהליך ההתאמות."
למען האמת, העניין כולו הפך לכלבול סודי. "אתה לא נשאר?"
שאלה ג'ס.

הוא נראה פגוע, כאילו טענה שהוא נער המים של החברה. "לא."
בחיוך מעורפל, הוא פנה והמשיך ללכת לאורך המסדרון. חמור.
כמה דקות לאחר מכן, אישה כהת שיער נכנסה לתוך החדר. היה לה את המראה השזוף, כאילו-בלי-איפור, עם גלים בשיער של נשים דרום-קליפורניות פעלתניות, שיכולות לזרוק על עצמן שמלת אוהל ועדיין להיראות בשיא הסטייל.

"היי!" היא פסעה פנימה וניגשה ללחוץ את ידיהן. "אני ליסה אדאמס. מנהלת קשרי הלקוחות בגנטיקלי. אני כל כך שמחה שבאתן!
עוד לא הצגתי את הפרזנטציה הזאת בפני קבוצה קטנה כל כך, זה יהיה פיצוץ! אתן מוכנות?"

פיזי הנהנה בהתלהבות, אבל ג'ס התחילה להרגיש קצת כאילו נזרקה לתוך עולם שבו היא האדם היחיד שלא גילו לו סוד חשוב. "אכפת לך להראות לי איפה השירותים לפני שנתחיל?" היא שאלה, נרתעת קלות. "קפה."

בחיוך נוסף, ליסה נתנה לג'ס הוראות שנראו פשוטות למדי. ג'ס עברה על פני שורה של דלתות גדולות ששידרו תחושה מובהקת של מעבדה. על אחת מהן הייתה תווית – הכנת דגימות. על הדלת הבאה נכתב, רצפי די-אן-איי, ואחריה ניתוח נתונים 1, ניתוח נתונים 2, ושרתים. סוף-סוף: גומחה עם שירותים.

אפילו השירותים היו חדשניים. למען האמת, ג'ס לא ידעה איך היא מרגישה בנוגע לכידה ציבורי, אבל היו שם כל כך הרבה כפתורים – והיי, גם מים חמים – שהיא החליטה לזרום עם זה. בדיקה של ההשתקפות שלה בזמן שרחצה ידיים גילתה לה שהיא לא השתמשה באיפור באותו בוקר ושהיא נראית תשושה וקודרת, אפילו באור העמום אך המחמיא. נפלא.

בדרך חזרה הסיטה את תשומת ליבה דלת פתוחה. עבר נצח מאז

הפעם האחרונה שביקרה בסביבה מדעית אמיתית, והנוסטלגיה הלמה בנבכי מוחה. היא הציצה לתוך חדר שנשא את הכיתוב הכנת דגימות וראתה שורה ארוכה של שולחנות מעבדה ומגוון של מכונות עם מקלדות וצגים דיגיטליים שהבהבו בכל הצבעים, כמו משהו שנלקח מתוך סרט.

ואז היא שמעה את קולו השקט, העמוק, של ריבר: "אין עוד בקבוק עשרה מיליגרם של תמצית תמיסת מגן?"
"הזמנו כמה בקבוקים," ענה קול של גבר אחר. "אני חושב שעדיין יש לי מספיק כדי לגמור את זה."
"יופי."

"שמעתי שהזמנת שני אנשים להדגמה?"
"כן," אמר ריבר. "שתי נשים. אחת מהן היא כנראה סופרת עם נוכחות גדולה ברשתות החברתיות."
הייתה הפסקה, שג'ס הניחה שהייתה בה איזושהי תקשורת לא-מילולית.

"אני לא יודע," אמר ריבר. "בסך הכל רציתי את הקפה שלי, אז הצעתי שהן יבואו לכאן כדי שליטה תטפל בזה."
נ.

"הבנתי," אמר הקול השני. "אם הן ישלחו ערכות דגימה, אני אריץ אותן עם כמה רביעיות של רצפי מעקב."
"אני מניח שתהיה תקופה, אחרי ההנפקה הראשונה, שבה יהיו לנו מעט מאוד דגימות ב-זמנית, אז זה יהיה זמן טוב בשביל להתנסות עליהן."
"נכון."

היא בדיוק עמדה להסתובב וללכת בחזרה לחדר הישיבות כששמעה את ריבר אומר, תוך צחוק, "— הזדמנות להוכיח שיש איפשהו מישהו בשביל כל אחד."

הגבר האחר שאל, "מכוערות?"
"לא, לא מכוערות." ג'ס החליטה מייד לקבל את זה בתור הגרסה של ריבר למחמאה, עד שהוא הוסיף: "ממוצעות לגמרי."

ג'ס נסוגה לאחור, ידה צמודה אל חזה בעלבון אמיתי, ונבהלה כאשר בקע קול מאחוריה. "את רוצה סיור במעבדה אחרי הפגישה שלכן עם ליסה?"

האיש שמאחוריה הרים את שתי ידיו באוויר כשג'ס הסתובבה אליו כאילו היא עומדת להכות בו באגרופה. הוא היה גבוה ורזה ונראה כמו כל שחקן בסרט שמשחק מדען: לבן עור, מרכיב משקפיים, זקוק לתספורת. הוא היה ג'ף גולדבלום, אם ג'ף גולדבלום היה גם בנדיקט קמברבאץ'.

היא לא ידעה אם הוא באמת מציע לה סיור, או גוער בה בעדינות על שצותתה.

"הו, לא," היא אמרה. "זה בסדר. סליחה. בדיוק הייתי בדרך חזרה מהשירותים, והצצתי פנימה."

הוא הושיט לה את ידו, מחייך. "דיוויד מוריס."

ג'ס לחצה אותה בהיסוס. "ג'סיקה."

"לא היו לנו לקוחות במשרדים כבר זמן מה. נחמד לראות פנים חדשות." כשאמר זאת, עיניו חלפו במהירות במורד גופה, וחזרו למעלה. "את עושה את הדוארדנ'א?"

היא נאבקה בדחף לשלב את זרועותיה על חזה כדי להסתיר את העובדה שהגיעה לשירות השידוכים היוקרתי הזה כשהיא נראית כמו סטודנטית שסובלת מהנגאובר. "עוד לא החלטתי. אני כאן עם החברה הכי טובה שלי. היא כותבת רומנים ויצאה לגמרי מדעתה כש'אמריקנו' – סליחה, ד'ר פֶּנְיָה – הזכיר הבוקר באוזנינו את העסק הזה."

דיוויד סימן לה ללכת לפניו בחזרה לחדר הישיבות. "טוב, אני מקווה שתחשבו שהטכנולוגיה הזאת מרתקת."

ג'ס הכריחה את עצמה לחייך בנימוס. "אני בטוחה שזה מה שנחשוב."

דיוויד עצר על סף חדר הישיבות. "היה נעים להכיר אותך, ג'סיקה. אם את זקוקה לעוד משהו, בבקשה, אל תהססי לפנות אליי."

ג'ס חייכה עוד חיוך מתוח והדחיקה את אי־הנוחות שבעבעה בה. "בהחלט, לא אהסס."

היא חזרה לחדר הישיבות כשהיא מרגישה מרושלת בערך בעשרה אחוז יותר משהרגישה קודם. מה שאומר, שהיא גירדה את תחתית החבית. פיזי וליסה פטפטו על היתרונות והחסרונות של אפליקציות היכרויות שונות, אבל כשג'ס נכנסה פנימה הן הזדקפו כאילו נתפסו על חם. בלי שמישהי מהן הייתה צריכה לומר זאת, ג'ס ידעה שהיא נראית כמו אבטיפוס החברה-שגרר-אותה-לכאן, ושהייתה מעדיפה לצפות בנטפליקס על הספה שלה.

"מוכנות להתחיל?" שאלה ליסה, כשהיא עוברת על תפריט באייפד. האורות בחדר עומעמו, ומסך גדול ירד מהתקרה בזמזום חרישי. פיזי שיחקה את התפקיד שלה, "כן, בטח!" כך שגם ג'ס שיחקה את שלה: "בטח, למה לא."

ליסה פסעה בביטחון אל קדמת החדר הגדול, כאילו שהיא מדברת בפני קהל של חמישים איש במקום של שתיים. "מה המטרות שלך, ליסה?" היא פתחה, "בכל מה שנוגע ליחסים רומנטיים?"

ג'ס הסתובבה בציפייה אל פיזי, שהסתובבה בציפייה אל ג'ס. "טוב, בסדר, נראה לי שאני אנסה ראשונה," אמרה פיזי, כשהיא מגחכת לנוכח הבעתה האטומה של ג'ס. "אני בת שלושים וארבע, ואני נהנית לצאת לדייטים. מאוד. אבל אני מניחה שבסופו של דבר ארצה להשתקע, ללדת כמה ילדים. הכול תלוי באדם שאיתו אהיה." ליסה הנהנה, כשהיא מחייכת כאילו זו הייתה תשובה מושלמת, והסתובבה אל ג'ס.

"אני..." היא פתחה, מתלבטת מעט. "אני מתארת לעצמי שיש איפשהו מישהו בשבילי, אבל לא ממש בווער לי למצוא אותו. עוד מעט אהיה בת שלושים. יש לי ילדה, אין לי הרבה זמן פנוי." היא משכה בכתפיה במעורפל ומלמלה, "אני לא ממש יודעת." ליסה הייתה, בבירור, רגילה לאנשים עם קצת יותר מוטיביציה, אבל היא המשיכה בכל זאת בנאום המכירות שלה. "חשבתן פעם מה זו באמת נפש תאומה?" היא שאלה. "האם אהבה היא איכות שאפשר לכמת?"

"אווווו, שאלה טובה." פיזי רכנה לפנים. היא לגמרי בלעה את הפיתיון.

"כאן אנחנו מאמינים שכן," אמרה ליסה. "שידוך בעזרת טכנולוגיית די-אן-איי, זה בדיוק מה שאנחנו מציעים כאן בגנטיקלי, באמצעות הדואודנ"א. גנטיקלי נוסדה באופן רשמי לפני שש שנים, אבל הרעיון של דואודנ"א הועלה לראשונה במעבדה של ד"ר מוריס במכון סאלק, ב-2003." ליסה עברה מהתמונה הראשונה – הלוגו של דואודנ"א – למראה מהאוויר של מכון סאלק, אוסף של מבנים חדשניים, בדיוק בהמשך הכביש. "הרעיון של התאמה גנטית הוא לא חדש, אבל מעט חברות הצליחו לייצר משהו שהוא אפילו חלקיק, מבחינת ההיקף, של מה שעיצבו ד"ר מוריס והסטודנט שלו לדוקטורט, ריבר פֶּנִּיה."

ג'ס הביטה בפיזי, שהחזירה לה מבט. אם ריבר והמורה שלו המציאו את כל זה, ג'ס הניחה שהיא לא יכולה ללעוג לו יותר מדי על כך שהוא איש מכירות כל כך גרוע.

אבל היא כן יכולה להיכנס בו מפני שהוא קצת חמור. ליסה המשיכה: "הסיבה שדואודנ"א הצליח כל כך בזיהוי התאמות של אהבת אמת, היא שהרעיון לא התחיל מדי-אן-איי." היא עשתה הפסקה דרמטית. "הוא התחיל מבני אדם."

ג'ס התאפקה שלא לגלגל את עיניה כשהשקופית התחלפה לאנימציה, התמונה התרחקה מבנייני המחקר של מכון סאלק ועברה לאורך רחוב אל אוסף דמויות מחשב של סטודנטים וסטודנטיות שעמדו בחצר פנימית של בר, פטפטו וצחקו.

"ד"ר פֶּנִּיה שאל קודם כול אם הוא יכול למצוא תבניות משלימות בדי-אן-איי של שני אנשים שנמשכים זה אל זה." מצגת השקופיות של ליסה התקרבה לדמויות והתמקדה בשניים שעמדו קרוב זה לזה, מדברים ומפלרטטים. "זאת אומרת, האם אנחנו מתוכנתים להימשך אל אנשים מסוימים, והאם אנחנו יכולים לחזות אילו שני אנשים יימשכו זה אל זה, עוד לפני שהם ייפגשו?" היא חייכה. "במחקר על יותר מאלף סטודנטים מאוניברסיטת קליפורניה בסן דייגו, התגלתה

סדרה של כמעט ארבעים גנים שקשורים באופן הדוק למשיכה. ואז ד"ר פֶּנְיָה הפנה את המעבדה לכיוון ההפוך, לחפש אחרי אושר לאורך זמן. האם הוא יכול למצוא פרופיל גנטי של אנשים שהיו נשואים באושר במשך יותר מעשור?"

ליסה הריצה את האנימציה קדימה, והראתה זוג דמויות מחשב מבוגרות יותר, ישובות על ספה, מחובקות. התמונה התרחקה כדי להראות את השכונה, ואז את העיר, ואז רחוק יותר עד שמפת העיר נראתה כמו סליל כפול של די-אן-איי. "ממחקר של יותר משלוש מאות זוגות," המשיכה ליסה, "ד"ר פֶּנְיָה גילה כמעט מאתיים גנים שמשויכים להתאמה רגשית לטווח ארוך, כולל אותם ארבעים גנים שקשורים למשיכה, כמו גם הרבה גנים אחרים שלא היו מקושרים לפני כן." היא עצרה והביטה בהן. "זה היה רק הדור הראשון של הדואודנ"א."

לצידה של ג'ס, פיזי ישבה זקופה והקשיבה בתשומת לב, שקועה לחלוטין. אבל ג'ס הייתה ספקנית. מה שליסה תיארה היה, בעיקרון, מכונת משחקי מזל עם מאתיים סלילים. מבחינה סטטיסטית, הסיכוי לנחות על הצירוף המתאים היה אירוע עם סבירות נמוכה עד כדי אבסורד. גם אם גנטיקלי חיפשה התאמה רק בתבניות – עם מספר המשתנים בכל גן בגנום האנושי, אלגוריתם מהסוג הזה יהיה כל כך מורכב, שיהיה כמעט בלתי אפשרי לחשב אותו באופן ידני. היא לא ראתה איך הם יכולים להתחיל בכלל לעבד את כמות המידע שהם ניצבים מולה.

נראה כאילו ליסה קראה את מחשבותיה. "מאתיים זה הרבה מאוד גנים, והגנום האנושי עשוי מעשרים אלף לפחות. כמובן, לא כולם – אולי אפילו לא רובם – מעורבים בסיפוק הרגשי שלנו. אבל ד"ר פֶּנְיָה וד"ר מוריס רצו למצוא כל אחד ואחד מהם. הם לא רצו רק לזהות התאמה, הם רצו לעזור לכן למצוא את הנפש התאומה שלכן. וזו בדיוק הסיבה שבגללה ד"ר פֶּנְיָה שיתף פעולה עם קאלטק, כדי לפתח רשת עצבית עמוקה, חדשנית."

היא הניחה למילים הללו לשקוע בזמן שהשקופית הפכה שוב

לאנימציה וצללה לתוך הסליל הכפול, כשהיא מדגישה תבניות בסיסיות, תוך שהיא חולפת במהירות לאורך רצועת הדי־אן־איי.

"הפרויקט הזה כלל מבחני אישיות, סריקות מוחיות, מחקרי אורך של הצלחה ביחסים, וגם – בהחלט – הרבה מעל מאה אלף דגימות שעברו ריצוף די־אן־איי וניתוח נתונים." היא הביטה לכל אחת מהן ישר בעיניים. "המשקיעים שמו יותר משלושים מיליון דולר רק בטכנולוגיה לברדה. המפתחים של האפליקציה השקיעו כמעט חמישה מיליון. האם אני חושבת שיש לנו מערכת באמת חדשנית ופורצת דרך?" היא הנהגה. "בינינו? בכל הכנות? כן."

היא הרימה את סנטרה אל המסך והריצה את המצגת קדימה, למקום שבו אישה עמדה לברדה על רקע לבן בוהק. "הנה איך שזה עובד. פיתחנו ערכה, כמו הרבה חברות שמספקות פרופיל גנטי, שהלקוחות יוכלו בקרוב מאוד להזמין אותה בדואר. יש לנו כאן ערכות למכירה, אם אתן מעוניינות."

ג'ס יכלה לחוש שפיזי מעקצצת מרוב רצון לשלוף את כרטיס האשראי שלה. ליסה הרימה קופסה קטנה אל השולחן; היא הייתה לבנה, עם הלוגו הפשוט של דואודנ"א שהודפס עליה בצבעי הקשת. "ברגע שנצא לשוק, לקוחות ישלחו אלינו את הדגימות שלהם לניתוח באמצעות האלגוריתם של דואודנ"א, שכרגע משלב ממצאים של יותר משלושת אלפים וחמש מאות גנים. מרגע שהדגימות מתקבלות, ניתוח הנתונים לוקח שלושה ימים בערך עד שהתוצאות נטענות על אפליקציית דואודנ"א שלכן. בזמן שאתן מחכות, אתן יכולות להכניס מידע על עצמכן בפרופיל שלכן – בדיוק כפי שהייתן עושות בכל אתר היכרות. מידע על הגיל, המיקום, המקצוע שלכן – כל מה שאתן רוצות שאנשים ידעו עליכן. ברגע שהתוצאות שלכן יתקבלו נחלוק איתכן את דירוג ההתאמות שלכן, בהתבסס על הקריטריונים שבחרתן." ג'ס בלעה בקול רם את רוקה. זה נשמע כל כך... יסודי.

המצגת הראתה עכשיו שני אנשים עומדים זה לצד זה, על אותו רקע לבן. "באמצעות ניתוח קפדני, יצרנו דירוג של התוצאות. כלומר, אנחנו מדרגים את התוצאות בהתבסס על כמה הן קרובות לתוצאה

של הצלחה ביחסים. אם תשלפו שני אנשים מקריים מהרחוב ותבדקו אם הם מתאימים זה לזה, תקבלו תוצאה ממוצעת של בין שבע לעשרים וארבע באלגוריתם של דואודנ"א שלנו. התוצאות האלה הן מתוך מאה, כך שעשרים וארבע זה לא אידיאלי, אבל זה גם לא אפס. אנחנו קוראים לתוצאות האלו, התאמות בסיסיות. "יש הרבה כאלה?" שאלה פיזי.

"הו, כן," אמרה ליסה. "הרוב הגדול של הזיווגים האקראיים שנבחנו זה מול זה, הם התאמות בסיסיות. עכשיו –" היא הריצה קדימה, ושני האנשים הסתובבו זה אל זה, כשהם מחייכים – "לעיתים קרובות מדווחים על משיכה בין זוגות עם תוצאה של עשרים וחמש עד חמישים, אבל כשאנחנו עוקבים אחריהם לאורך זמן, האנשים הללו מוצאים התאמה רגשית מתמשכת רק לעיתים נדירות. אנחנו קוראים לזה התאמות כסף, וכמה מהאנשים שהשתתפו בבדיקות התוכנה שלנו, בחרו להיכנס למערכות היחסים האלו." ליסה משכה בכתפיה וחיכה, כשהיא חורגת בבירור מהתסריט. "סקס טוב הוא סקס טוב, נכון?"

פיזי הנהנה בהתלהבות, אבל ג'ס רק משכה במעורפל בכתפיה. "מה הגבול התחתון שלך ל'לעיתים נדירות', כשאת אומרת שהם לעיתים נדירות מוצאים התאמה מתמשכת?"

ליסה חייכה. "בהתבסס על המחקרים הראשוניים שלנו, רק התאמת כסף אחת מכל שלוש מאות שרדה מעבר לגבול התחתון של שנתיים, שאותו אנחנו מחשיבים כיחסים מתמשכים. אבל עכשיו זה מתחיל להיות כסף," היא אמרה והזדקפה. בני זוג חדשים הופיעו על המסך, כשהם מחזיקים ידיים ופוסעים יחד קדימה. "התאמות זהב הם זוגות עם תוצאה של חמישים עד שישים וחמש. שלישי מהתאמות הזהב ינהלו מערכת יחסים מתמשכת זה עם זה. המספר הזה מזנק לשני-שליש עם תוצאה של שישים וחמש עד שמונים – מה שאנחנו קוראים התאמות פלטינה."

"וואו," לחשה פיזי, כשהיא בוהה בבני הזוג החדשים שצחקו זה אל זה מעל ארוחת ערב אינטימית לאור נרות. "זאת קפיצה ענקית."

ליסה הנהנה. "אבל שלושה מתוך ארבעה זוגות מוצאים אהבה לטווח ארוך עם תוצאה של שמונים עד תשעים," היא אמרה. "ואלו הן ההתאמות שאנחנו מקווים בסופו של דבר למצוא לכל אחד במאגר הנתונים שלנו." היא העבירה את המצגת קדימה, לזוג באמצע טקס נישואים, מתחת לקשת גדולה של פרחים. "אנחנו קוראים להן טיטניום."

אכן, ג'ס נאלצה להסתיר את ההלם שחשה לנוכח הסטטיסטיקה הזו. זה היה מרשים. אבל עדיין היו לה בערך מיליון שאלות, והיא החוותה לעבר תמונת הזוג המתחתן, האישה הייתה אסיאתית, הגבר היה ממוצא מזרח-תיכוני. "נראה לפי המצגת שלכם שלדואודנ"א אין הטיה אתנית."

"נכון. המטרה היא למצוא נפש תאומה בהתבסס על מערכת של סמנים ביולוגיים. אף שנמצאו כמה וריאנטים בין הקבוצות האתניות השונות, הטכנולוגיה הזאת מחפשת התאמה ברמת הדי-אן-איי, לא סימטריה. אני לא רוצה להיכנס יותר מדי לעניינים טכניים, אבל במקרים רבים, ההתאמה חזקה יותר כאשר לשני האינדיבידואלים יש סמנים ביולוגיים שונים, במקום זהים. ותזכרו, הדואודנ"א לא יכול לקחת בחשבון השפעות תרבותיות, כך שהלקוח צריך לשקול באופן אישי את החשיבות של כל המידע הזה. לקוחות יכולים לציין חלק או את כל הקריטריונים המבוקשים בטופס הקבלה שלהם – דת, רקע תרבותי וכולי. האלגוריתם יבטל כל התאמה שנמצאה ושאיננה מצוינת בתוך הקריטריונים שנקבעו."

"אז אם אני לסבית?"

"ברור." ליסה לא היססה לרגע. "בטופס הקבלה שלך את יכולה לבחור לראות התאמות נשיות, התאמות גבריות, התאמות א-בינאריות, או את כל האפשרויות האלו. כחברה, אנחנו לא מפלים על רקע של גזע, זהות תרבותית, מגדר, נטייה מינית או דת, וגם הדואודנ"א לא עושה אפליות כאלה. רק קומץ קטן מהמאפיינים של רצפי ההתאמה ממוקם על כרומוזום X או על כרומוזום Y; אם לא מכלילים גנוטיפ מיני מסוים, זה בפירוש לא מספיק כדי לבטל את כל מערך הנתונים."

ג'ס נשענה לאחור בכיסאה, כשהיא באופן גלוי – ומפתיע – מאוד מתרשמת.

"סליחה, עוד שאלה אחת," אמרה פיזי. "אמרת שמחשבים את דירוג ההתאמה בין אחת למאה... ראיתם פעם דירוג גבוה יותר מתשעים?"

ליסה חייכה חיוך מלא כנות. "רק שלוש פעמים." "ו...?" ליבה של ג'ס החל להלום כנגד עצם החזה שלה. מוחה דמיין עכשיו מכונת מזל אחרת, מכונה עם 3,500 חריצים, ומשיכה בודדת בידית שמסדרת בשורה כמעט את כל הדובדבנים.

בפעם הראשונה מאז שנכנסה לחדר, ליסה הניחה לחזות ההיפר-מוכשרת של מנהלת-גולשת-גלים ליפול מעליה. היא נראתה צעירה. ומלאת תקווה, וחדורת יראה: "זאת הסיבה העיקרית לאמון שיש לי בחברה הזאת. כן, שלוש זה מספר נמוך, אבל הזוגות שהתוצאות שלהם היו מעל תשעים הם שלושת הזוגות שהשיגו את הניקוד הגבוה ביותר ביציבות רגשית, תקשורת ושיתוף פעולה, וסיפוק מיני. אלה התאמות יהלום. האם אנחנו רוצים יותר כאלה? כמובן. זאת אומרת, הדואודנ"א נבדק על מאה וארבעים אלף איש וקיבל תוקף אצל עשרים אלף זוגות, כמעט. זהו מחקר עצום בשביל סטארט-אפ בסדר גודל כזה, אבל יש לפחות חמישה מיליון איש באפליקציית ה'ינג', ולפי הערכה, חמישים מיליון איש בטינדר. עד שנעלה את כל עולם הנתונים לשרת שלנו, לא נדע כמה התאמות יהלום באמת קיימות."

פיזי התקשרה.

פיזי אף פעם לא מתקשרת.

אז אף על פי שהשעה הייתה 8:13, וג'ס הייתה אמורה להביא את ג'ונו לבית הספר תוך שתי דקות, ועדיין היה עליה להאכיל את הילדה שלה או לפחות לקחת לגימה אחת של קפה, ולהגיע לפגישה בעיר התחתית בשעה 9:30, והיא בקושי הייתה לבושה, היא ענתה לטלפון.

"את אף פעם לא מתקשרת," אמרה ג'ס.

"האפליקציה הזאת מטורפת," אמרה פיזי.

ג'ונו הגיעה בריצה, עדיין בפיג'מה שלה. "אני מוכנה לארוחת הבוקר!"

כשהיא מרחיקה את הטלפון מפייה לחשה ג'ס, "את צריכה ללבוש בגדים אמיתיים, אהובה שלי."

בתה נאנחה וצעדה ברקיעת רגליים בחזרה לחדרה.

"אני –" אמרה פיזי, ואז הפסיקה. "אוקיי, את צודקת. החולצה הזאת די שקופה." עוד הפסקה. "רגע, איך ידעת מה אני לובשת?"

"דיברתי עם הבת שלי," אמרה ג'ס, צוחקת. "מה אמרת על זה שהאפליקציה היא מטורפת? איזו אפליקציה?"

"קיבלתי עשרים ושלוש התאמות מאז שהתוצאות של דואודנ"א הגיעו, הבוקר."

ג'ס ערכה בראשה חישוב מהיר – עברו רק יומיים מאז הביקור

שלהן באתר. או שגנטיקלי היו יעילים בצורה מטורפת, או שהם לא הריצו הרבה דגימות בימים האלה. היה עליה להודות, בטינה מסוימת, שכל חברה שהשקיעה ברשת עצבית יחידה במינה, לוקחת את הנתונים שלה ברצינות.

"עשרים ושלוש?" היא מזגה לעצמה ספל קפה, ופיג'ן פיתלה את דרכה בין רגליה, מגרגרת. ג'ס עשתה את הטעות והביטה לרגע למטה אל החתולה, הספל שלה התמלא יותר מדי והקפה נשפך ממנו אל הדלפק. היא קיללה וגחנה לפתוח את הדלת הקדמית כדי להניח לפיג'ן לצאת, ואז נברה במגירה בחיפוש אחרי מגבת כלים. "זה הרבה נפשות תאומות."

"פרשתי רשת די רחבה," הסכימה פיזי. "אמרתי כל דבר מעל תוצאה של שלוש-עשרה."

"שלוש-עשרה?"

"זה כיף סתם לראות מה קורה כשאת יוצאת עם גברים בלי שום ציפיות."

קפה נזל מהדלפק אל הרצפה, ונספג בגרבי המזל של ג'ס.
"לעזאזל."

"זה רק דייט שעלול להיות גרוע, לא ניתוח פלסטי."

"לא אמרתי לעזאזל עלייך, שפכתי קפה."

"תחשבי על זה בתור מחקר אישיות," המשיכה פיזי. "מה קורה כשאת שמה ביחד שני אנשים שהם לחלוטין לא מתאימים? האם הם ינצחו את הסיכויים? או שיילחמו... זה בזה?" היא עצרה, וג'ס דמיינה את חברתה מחפשת את הפנקס שלה. צפצוף מוזר נשמע ברקע.
"עשרים וארבע!"

ג'ונו גררה רגליים לתוך המטבח כשהיא לבושה לבית הספר, אבל השיער שלה עדיין נראה כמו קן ציפורים. "אימא, אני יכולה לקבל שייק פירות?"

"מתוקה, לכי לסרק את השיער."

"אני מניחה ששוב דיברת עם ג'ונו," אמרה פיזי בהיסח הדעת.

"אני יכולה, אימא?"

"כן," אמרה ג'ס לפיזי, ואז, "וכן, מתוקית, אני אעשה לך שייק פירות, אבל לכי תסרקי את השיער וגם תצחצחי שיניים, בבקשה." במטבח, ג'ס העיפה מבט בשעון ונאנחה. היא הוציאה מהמקרר סלסילה של תות שדה.

"אוקיי," אמרה פיזי. "יש לי היום דייט לארוחת צוהריים עם איידן ב', התאמה בסיסית עם תוצאה של שלוש-עשרה, ודייט לארוחת ערב מחר עם אנטוניו ר', גם הוא התאמה בסיסית, עשרים ואחת."
 "שאף אחד לא יגיד לך שאת לא הרפתקנית."
 "אימא," קראה ג'ונו מחדר האמבטיה. "תזכרי, אל תתני לפיג'ן לצאת כי הגנן נמצא כאן היום!"

ג'ס הסתובבה והביטה דרך החלון הקדמי, מבעד לחצר נטולת-החתולה, ולאורך השביל אל השער הפתוח.
 "פיזי, אני חייבת לטוס."

אחרי בלנדר מִפּוֹצֵץ אחד, מרדף אחד לאורך ארבעה גושי בניינים אחרי חתולה, שתי החלפות בגדים (של ג'ס), נעל ספורט אחת עם קשר כפול בלתי אפשרי (של ג'ונו), והגעה באיחור, ג'ונו הייתה בבית הספר וג'ס הזיזה את התחת שלה סוף-סוף אל העיר התחתית. פגישה חשובה עם אנשי הסופרמרקט של ג'נינגס הבוקר, שני לקוחות חדשים פוטנציאליים אחר הצוהריים, ואז פגישה בבית הספר בשעה שש. מרתון, אבל אפשרי. אבל למה זה טבעו של היקום, שביום שבו ג'ס כבר הייתה בפיגור, הייתה תאונה בכביש 5, מעקף ביציאה שבה הייתה צריכה לרדת, ואי אפשר היה למצוא אפילו מקום חניה בורד? היא חלפה על פני שורה אחרי שורה של מכוניות יוקרה והתחילה לתהות אם כל האנשים העשירים בסן דייגו הגיעו לרובע פנסי הגז בבת אחת, אבל אז, הידד: תפילותיה נענו בהבזק של אורות רברס לימינה. היא נעה קדימה והפעילה את האיתות. ההקלה הזרימה אדרנלין בעורקיה, כאילו מחכה לה פרס אמיתי על חניה, במקום פגישה רצינית עם לקוחות שהיא הייתה די בטוחה שירצו להציג באופן סלקטיבי את הנתונים שלהם כדי שיתאימו לתחזיות השנתיות.

אבל בדיוק כשג'ס הניעה את רגלה אל דוושת הגז כדי להיכנס לחניה, פנתה מכונית שחורה מעבר לעיקול מהשורה שלידה, והחליקה לתוך המקום הפנוי בחריקה מרשימה בנוסח מהיר ועצבני. כשהיא הולמת בהגה, ג'ס צרחה "נו, באמת!" עצבני.

היא הרימה ידיה בפאסיביות־אגרסיביות, בתקווה שהנהג רואה אותה ומרגיש כמו חרא כי הוא לקח מקום חניה מאישה שמימה לא עשתה משהו אנוכי יותר מאשר לאכול את הבוטן האחרון ולהאשים בזה את סבא שלה. בלי הגזמה, ג'ס – שתמיד ידעה לשמור על קור רוח מאחורי ההגה – הייתה מוכנה כמעט לצפור בכל הכוח. אבל אז נפתחה דלת המכונית, ורגל ארוכה באופן בלתי אפשרי נמתחה החוצה, עטופה במכנס בצבע שחור־פחם ונעולה בנעל עור נוצצת. היה משהו בכתפיים שהגיהו מהמכונית, ביציבה... ואז זה הלם בה. ג'ס לא הייתה צריכה לראות את פניו כדי לדעת, כי זו לא הייתה סתם מכונית שחורה, זו הייתה אאוּדִי שחורה. האאוּדִי השחורה שלו.

ריבר פָּנְיָה גנב לה את החניה.

היא גחנה אל מחוץ לחלון שלה וצעקה, "היי!" אבל הוא כבר צעד במרץ על המדרכה, ולא טרח להסתובב.

ג'ס ראתה עוד מכונית יוצאת מחניה במרחק כמה שורות ממנה, ונרתעה למשמע הצווחה הרמה שהשמיעו צמיגי המכונית שלה כשזינקה מעבר לסיבוב. כשהיא מתכוננת לצפור בחזקה אם מישהו יעיז לקחת את המקום הזה, היא נכנסה לחלל שהתפנה, העבירה את ידית ההילוכים למצב חניה, תפסה את כל מה שהיא זקוקה לו ורצה־דשדשה בחצאית הדוקה ובעקבים גבוהים אל הכניסה.

היא איחרה כמעט בעשר דקות עכשיו, אבל בפעם שעברה ג'נינגס איחר ברבע שעה, והיא כבר ראתה את המעליות מהעבר האחר של דלתות הזכוכית. היא עוד יכולה להספיק...

ומי עמד ליד המעליות אם לא ריבר פָּנְיָה? ג'ס ראתה אותו מושיט את ידו ולוחץ על הכפתור.

האור שמעל למעלית הבהב, והדלתות החליקו ונפתחו. הוא עשה צעד קדימה, וג'ס הידקה את הלפטופ שלה אל חזה ופרצה בריצה.

"חכה רגע, בבקשה!"

הוא הסתובב, הביט מעבר לכתפו ואז נכנס לתוך המעלית.

"בן זונה!" לחשה ג'ס.

משרדי הסופרמרקט של ג'נינגס היו רק שלוש קומות מעליה, כך שבמקום לחכות, היא עלתה במדרגות. שתיים בכל פעם. כשנכנסה בריצה מחדר המדרגות למסדרון, קצרת נשימה באופן גלוי לעין, ג'ס התנגשה מייד בקיר לבנים בצורת גבר. למען הפרוטוקול, היה לו ריח מדהים. זה היה מרתיח.

"זהירות," הוא מלמל, עיניו נעוצות בטלפון שלו, כשהוא מקיף אותה וממשיך ללכת במורד המסדרון.

אבל ג'ס הגיעה לנקודת הרתיחה: "אמרקנו!"

הוא היסס רק לרגע, ואז הסתובב. שערו הכהה צנח על אחת מעיניו, והוא הסיט אותו הצידה. "סליחה?"

"אני לא מקבלת את הסליחה שלך. תפסת לי את החניה."

"תפסתי לך –?"

"ולא חיכית לי עם המעלית," היא אמרה. "אני מאחרת, ראית אותי, ולא טרחת להחזיק את הדלת."

"לא ראיתי אותך." הוא פלט צחוק קצר, ספקני. "אולי כדאי שתצאי מהבית קצת יותר מוקדם, בפעם הבאה."

"וואו. אתה באמת אידיוט."

הוא קימט את מצחו, כשהוא בוחן אותה. "אנחנו מכירים?"

"אתה צוחק?" היא הצביעה על חזה. "טוויגס? לירוק לתוך"

מבחנה? ממוצעת לגמרי? משהו מזה מצלצל מוכר?"

ההבנה הייתה כמו חזית אקלימית שהתפשטה על פרצופו. הפתעה, זיהוי, מבוכה.

"אני..." עיניו הביטו בה ואז לאורך המסדרון, כאילו יש תגבורת שצריכה להגיע בכל רגע. "את היית... לגמרי בלתי ניתנת לזיהוי. לא

ידעתי שזאת את."

ג'ס לא יכלה בשום אופן להחליט אם זה היה עלבון צורב או מחמאה עקיפה.

"מצטער, אני לא זוכר את השם שלך, מיס...?" הוא שאל בקול מתון.

"אף פעם לא ידעת מהו."

ואז הופיע המבט שהיא כל כך התענגה עליו – המבט שאמר שהוא בקושי מצליח לסבול את השיחה הזאת. הוא ניתק את קשר העין והביט לבסוף בשעונו. "אמרת שאת מאחרת?" לעזאזל!

ג'ס חלפה על פניו ורצה כשלושה מטרים לאורך המסדרון לסוויטה 303, משרדי הסופרמרקט של ג'נינגס.

שלושים ואחד אחוזים ממשקי הבית בקליפורניה מנוהלים על ידי הורה יחידני, אבל ג'ס לעולם לא הייתה מנחשת שזו הסטטיסטיקה לפי האנשים שנהרו אל יריד המדעים והאומנויות בבית הספר היסודי על שם אלס בירני. להיות הורה יחידני באירוע של בית הספר זה כמו להיות בודד במסיבת זוגות. רק בלי היין. כשסבא או סבתא לא היו איתה, ג'ס הייתה מודעת היטב לכך שלהורים האחרים אין מושג איך לתקשר עם אם יחידנית. השיחה הארוכה ביותר שג'ס ניהלה עם מישהו שם הייתה ברסיטל בחופש הגדול של כיתה א', כשאתה האימהות שאלה אם בעלה של ג'ס יישב בכיסא הפנוי שלידה. כשהיא ענתה, "אין בעל, הכיסא פנוי," האישה האחרת חייכה במבוכה במשך כמה רגעים ואז דיברה בקוצר נשימה במשך חמש דקות על כמה שהיא מצטערת שהיא לא מכירה גברים נחמדים פנויים.

אבל לראשונה באירועים האלה, ג'ס הבינה כשפסעה לתוך האולם, היא חשה הקלה שהיא לבד, היא לא תצטרך לנהל שיחות חולין. היא לא ידעה אם תצליח לעשות זאת הערב, כל פגישה שהייתה לה היום הגיעה למבוי סתום. טוב, חוץ מהפגישה עם הסופרמרקט של ג'נינגס. היא הייתה אסון מוחלט.

אחד החטאים הגדולים ביותר בסטטיסטיקה הוא מה שקרוי

"קטיף דוכרבים", כלומר הצגה סלקטיבית של נתונים – לבחור איזה נתונים ייכללו בנייתו הסופי, לאחר שהמחקר הושלם. יש הרבה סיבות לגיטימיות להשמיט תוצאות חריגות: הנתונים לא נאספו כמו שצריך, וכולי. אבל אם נתון כלשהו משפיע גם על התוצאות וגם על ההערכות, הוא חייב להיכלל בניתוח. ובדיוק כפי שג'ס חשדה, אנשי הסופרמרקט של ג'נינגס לא רצו להוציא רק כמה נתונים בודדים ממערך הנתונים שהם שלחו לה; הם רצו למחוק לחלוטין שטחים עצומים מהדו"ח שלהם לבעלי המניות, משום שהמספרים לא תאמו ליעדי המכירות שהם חזו.

היא סירבה – אף על פי שבמשך ארבעה חודשים היא הכינה בקפדנות את הניתוח, כתבה את הקוד, בנתה את התוכנית. במהלך הפגישה החליפו המנהלים ביניהם מבטים ממושכים בשתיקה מוחלטת, ולבסוף גירשו את ג'ס מהחדר, כשהם אומרים שיהיו בקשר. האם זה היה טיפשי להיות כל כך בלתי גמישה עם הלקוח הגדול ביותר שלה? היא לא הצליחה להיפטר מתחושת הפאניקה. אם היא תאבד את ג'נינגס, היא תאבד שלישי מהכנסתה השנתית. ייתכן שג'ונו תזדקק לגשר לשיניים, ובעוד שמונה שנים היא תעשה רישיון. מה אם היא תרצה להתחיל להשתתף בתחרויות ריקוד? מה אם היא תחלה? וגם סבא וסבתא לא נעשים צעירים יותר.

תשומת ליבה הוסטה אל משהו שנע בשולי שדה הראייה שלה, וג'ס ראתה את המורה של ג'ונו בכיתה ב', גברת קליין, ואת המנהל, מר ווקר, עוברים אל קדמת האולם. גברת קליין הייתה לבושה כמו סוג של הכלאה בין מדענית ואומנית: חלוק מעבדה, משקפי מגן, כובע בארט, פלטת צבעים. מר ווקר היה לבוש, כך הניחה ג'ס, כמו ילד: מכנסיים קצרים רחבים, גרביים בגובה הברך, וכובע בייסבול של הפארקס. הם התיישבו בכיסאות כשפניהם אל אסופת ההורים.

המנהל-הילד שילב את זרועותיו והזעיף את פניו באופן דרמטי, והס הושלך באולם. "אני בכלל לא מבין מה זה יריד מדעים ואומנויות.

אני חייב לעשות את זה?"

"אתה לא חייב להשתתף ביריד מדעים ואומנויות," אמרה גברת

קליין, כשהיא מדגישה את המילים למען הקהל, "אתה זוכה להשתתף ביריד מדעים ואומנויות!"

גלים של צחוק מנומס התפשטו בחדר, ושאר חברי הצוות של כיתה ב' חילקו דפי מידע בזמן שההצגה הקטנה נמשכה. ג'ס עיינה בדפים המחוברים בסיכת שדכן, מרפרפת על הסברים והוראות איך לעזור לילדים למצוא פרויקט אומנותי שיתבסס על איזושהו תחום מדעי: עולם הצומח, עולם החי, הנדסה, כימיה. צמח מעיסת נייר ועליו תגיות עם שמות החלקים השונים. ציור שלד של כלב. בית עשוי ממקלות של ארטיקים. זה היה אחד הדברים שג'ס אהבה בבית הספר הקטן הזה – תוכנית הלימודים היצירתית, הדגש על הלימודים המשולבים – אבל קולות המלמול שעלו מהקהל הוציאו אותה מהבועה הקטנה שלה. במושבים שמסביבה, ראשים נרכנו זה אל זה בשיחות נלהבות. צוותים של בעל-ואישה עשו סיעור מוחות על פרויקטים מהנים לילדים שלהם, ואל האימה בבטנה של ג'ס הצטרפה גם בדידות. היא הופרדה מהשאר על ידי כיסאות ריקים משני צדדיה, אזור חיץ שנועד להגן על שאר ההורים מהזיהום המידבק של היחידנות.

כשמצב רוחה ירוד עדיין על אף – כפי שהיא נאלצה להודות בינה ובינה – כמה בדיחות לא־רעות של מר ווקר וגברת קליין, ג'ס ממש זחלה לאורך מגרש החניה. המכונית שלה חנתה לצד פורשה בצבע לבן-פנינה, שגרמה לטויוטה קורולה מודל 2008 שלה להיראות כמו גלגלית בודדת שמתגעגעת לבת הזוג שלה. ועם זאת, ג'ס לא הרגישה בושה בגלל הרכב הישן; המכונית הזאת הסיעה אותה הביתה ממחלקת היולדות ואז לטקס סיום האוניברסיטה שלה, רק חודש לאחר מכן. היא הוציאה אותן לטיולי "לנסות משהו חדש ביום ראשון" ולמסעות לדיסנילנד ו –

"ג'סיקה!"

היא זינקה למשמע הקול הרועד, הסתובבה וראתה אישה בלונדינית, גבוהה ורוזה, מנופפת אליה. דון פורטר: יו"ר ועד ההורים, אם השנה, נטולת רפלקס הקאה, ככל הנראה. ג'ס הכינה את עצמה להרגיש כמו אימא מחורבנת במשך חמש דקות לפחות.

"דון! היי." ג'ס נרתעה מראש בהתנצלות. "זה היה יום ארוך ו –
 "או אלוהים, לגמרי. אני יודעת שאת – כאילו, סחוטה כל הזמן.
 מסכנה שכמותך. אם יש לך בשבילי רק שנייה? רציתי לבדוק בקשר
 לאתר המכירה הפומבית שאת עומדת להקים? לגיוס הכספים בשביל
 הציוד למגרש המשחקים החדש?"

ח.ר.א.

האתר שג'ס עבדה עליו כשג'ונו הקיאה בבית הספר והיא הייתה
 צריכה לאסוף אותה, ואז כשללקוח שלה הייתה ישיבה של בעלי
 מניות שנקבעה ברגע האחרון והוא היה צריך שהיא תשהה שתיים-
 עשרה שעות בלוס אנג'לס, ואז כשהפריעה לה שיחת טלפון מאימא
 שלה שביקשה קצת עזרה כדי לעמוד בתשלום שכר הדירה.

האתר שג'ס שכחה לאחר מכן עד לשנייה זו ממש. כל הכבוד, ג'ס.
 "אני לגמרי על זה, דון," היא אמרה. "פשוט היה לי קצת עומס
 בעבודה בזמן האחרון."

"אה, אני יודעת, כולנו כל כך עסוקות." דון לחצה על כפתור
 במחזיק המפתחות שבידה. פנסיה של הפורשה הנוצצת הבהבו, ודלת
 תא המטען נפתחה בזמזום חרישי. מהמושב האחורי של דון נתלו
 כיסים קטנים, מסודרים, שעל כל אחד מהם היו רקומים שמות הילדים
 שלה – האנטר, פרקר, טיילור – ומילים כמו חטיפים, ספרים וכיף
במכונית!

בתא המטען במכוניתה של ג'ס היו שני קולרי חתולים מנצנצים
 שהסתבכו זה בזה ללא תקנה, תריסר שקיות מכולת שונות, שרשרת
 של טמפונים שג'ונו הרכיבה בזמן שהן המתינו עם תקר בגלגל,
 ולפחות שלושים ושניים פריטים אחרים שהייתה לה כוונה מלאה
 להכניס הביתה... באחד הימים.

דון הכניסה את חבילת הניירות מבית הספר לאחד הכיסים, כשהיא
 מזיזה מדרכה כביסה מניקוי יבש שהייתה תלויה על וו, ואז לחצה שוב
 על מחזיק המפתחות והמכסה נסגר בלחישה.

היא הסתובבה בחזרה אל ג'ס. "אני שואלת רק בגלל קייל –
 פגשת את קייל, בעלי?" היא החוותה לעבר גבר ששוחח עם שני אבות

אחרים בצד האחר של מגרש החניה. "בכל אופן, הוא אמר שהוא יכול לבקש מאחד המתמחים בפורטר, ארון וקים לארגן משהו. זאת לא תהיה בעיה – הם אוהבים לעזור, ובכל פעם שאני מסתכלת עלייך אני חושבת, ג'סיקה המסכנה פשוט שוחקת את עצמה!"

הצד המתגונן שלה התפרץ: "אני מטפלת בזה."

דון הטתה את ראשה, מופתעת מעוצמת התגובה, וג'ס רצתה למשוך את המילים בחזרה. נדרשה מריחה רצינית של איפור הבוקר כדי להעלים את העיגולים הכהים שמתחת לעיניה, והיא הייתה משוכנעת שהאורות הכתומים של מגרש החניה לא היו התאורה הכי טובה בשבילה. זה היה יום מהגיהינום, והדבר האחרון שג'ס רצתה זה להפוך לנושא של רכילות אימהות. היא חשבה על עשרות הדברים שיכלה לעשות בזמן הזה, כי, באמת, מה אכפת לה מי יבנה את האתר המטופש?

מפני שאני רוצה להיות אימא טובה, היא חשבה. אני רוצה להיות נוכחת בשביל ג'ונו, גם אם בחלק מהימים אני מרגישה שאני נכשלת.

"באמת, הרגיעה אותה ג'ס, "זה כמעט גמור." תודה לאל. "יהיה לי בשבילך משהו בקרוב מאוד."
"נו. אם ככה, זה נהדר! אני אודיע למועצה, כדי שהם יפסיקו להציק לי!"
"נהדר, חזרה ג'ס בזמן שדון התיישבה במושב הנוסע במכוניתה.
"נהדר."

"אני מתחבאת בחדר האמבטיה, בוכה על האסלה," היא אמרה כשפיזו ענתה, שעה לאחר מכן.

חברתה השמיעה נביחת צחוק בתוספת "הו, אני אוהבת כשאת עוברת את הגבול. בדרך כלל זאת ההתמחות שלי."
"היה לי יום נוראי." ג'ס ניגבה את אפה בידה. "אני בודדה. ואני מרגישה כמו אידיוטית שאני מתלוננת, אבל את תמיד תהיי אידיוטית יותר גדולה ממני, אז אני יכולה להתלונן באוזניך."

"בחיי, ג'סיקה, את יודעת בדיוק מה להגיד כדי להמס את ליבי." המצחיק הוא, שפיזי באמת התכוונה לזה. "קדימה, תזרקי עליי הכל." ג'ס עצמה את עיניה ונשענה לאחור, על מכל הניאגרה. "אוסף של דברים שנראים כל כך קטנים. אחרי שסיימנו לדבר בטלפון היום בבוקר, כל היום שלי התפרק. פיג'ן ברחה, הבלנדר התפוצץ לי על כל החולצה, איחרנו. הייתה לי פגישה עם הסופרמרקט של ג'נינגס, אבל 'אמריקנו' גנב לי את החניה –"

"ראית את 'אמריקנו' מסתובב חופשי?"

"כן," היא אמרה. "הוא ממשיך להיות זוועתי. ואז הפגישה הגדולה שלי הייתה איומה ונוראה, והייתי צריכה לטוס לבית הספר בשביל יריד המדע והאומנויות הזה, וישבתי מאחורה ורק הסתכלתי על כל הזוגות האלה שנשואים באושר ורואים אחד את השני בסוף היום, ואני נשבעת באלוהים, פיז, אף פעם בכל החיים שלי לא הרגשתי בודדה כל כך. ואז דון מוועד ההורים הזכירה לי לגמור את האתר לגיוס כספים, ובדיוק עשיתי את זה אבל זה בטח מבלגן נורא ואני לא מצליחה למצוא בתוכי אפילו עצם אחת שאכפת לה."

לפני שפיזי הספיקה לדבר, ג'ס המשיכה, "ואני לא אומרת כלום כי אני יודעת איך זה נשמע – כאילו, 'מסכנה שכמוני, ואני לגמרי לבד'. אני יודעת שאני בת מזל. יש לי את הילדה הכי מוצלחת, ויש לי כאן את סבא וסבתא, שעוזרים לי בכל פעם שאני צריכה אותם. יש לי אותך –"

"אני מפסיקה אותך עכשיו," אמרה פיזי. "כן, יש לך את סבא וסבתא, יש לך ילדה נפלאה, יש לך אותי. אני כאן בשבילך בכל יום ויום, לנצח, אבל ג'ס, בבקשה. זה לא אותו הדבר. את מדברת על לרצות שיהיה לך משהו לחזור אליו הביתה, לדבר איתו, וכן – להיות עירומה איתו. זה לא אנוכי לרצות את זה. את לא שמה איכשהו את ג'ונו במקום השני אם את שמה מדי פעם את הצרכים שלך במקום הראשון. ג'ונו זקוקה לאימא מאושרת."

"זה לא רק זה," אמרה ג'ס בשקט. "האם אני דואגת מכך שבאחד

הימים אציג בפני ג'ונו גבר? כן, לגמרי. אבל המחשבה על להוציא את עצמי לשוק היא, בכל הכנות, יותר מתישה מכל דבר אחר. הייתי צריכה להחליף פעמיים את החולצה שלי הבוקר בשביל הפגישה, פעם ראשונה בגלל הפיצוץ של שייק הפירות, ופעם שנייה כי נפל לי מהפה גוש של משחת שיניים על החזה."

"בגלל הסיבה השנייה אני תמיד מצחצחת שיניים כשאני עירומה, התלוצצה פיזי, וג'ס צחקה. "ודרך אגב? את בטח נראית מהממת, בלי קשר למה שחשבת."

"תודה –"

"אני רצינית," לחצה פיזי. "תקשיבי לי. את כל כך יפה, שזה טיפשי. העיניים שלך? אני, כאילו, מנסה לתאר את הכחול הזה בספרים, וזה סתם נשמע כמו קלישאה. יש לך גוף קטן ומתוק, ואת השפתיים הכי מוצלחות, ממש ככה. ובחינם! אנשים צריכים בדרך כלל לשלם בשביל שפתיים כאלה."

ג'ס צחקה מבעד להתייפחות.

"אם לא הייתי יודעת שאת כזאת משוגעת, הייתי מתחילה איתך

בעצמי."

"את רואה אותי מבעד לעדשה הזאת כי את אוהבת אותי," אמרה ג'ס, כשסנטרה רועד. "לצאת לדייטים כשאנחנו בנות שלוש זה עניין אחר. זה מחייב אותנו לקחת את עצמנו בידים, וברוב הימים, רק להיות אימא ולהתאמץ להחזיק את הראש שלי מעל המים, זה לוקח ממני את כל מה שיש בי. איפה אמצא את הזמן ואת האנרגיה לצאת לצוד בחור טוב, כשרוב הגברים בטינדר חושבים שמשקה מהיר מזכה אותם בסקס?"

ג'ס יכלה ממש לשמוע את פיה של פיזי נפער מעברו האחר של הקו. "בדיוק היינו במצגת בחברה שבה ביקשו ממך לירוק לתוך מבחנה והם ישלחו לך רשימת אפשרויות של נפשות תאומות." היא ביטאה את שתי המילים האחרונות כך שההברות שלהן נמתחו והתארכו. "אף אחד לא מבקש ממך לצאת לצוד."

"אפילו הדואודנ"א עדיין מצריך יציאה לדייטים!" אמרה

ג'ס כשהיא צוחקת. "זה לא כאילו שאני מקבלת שם ואנחנו מייד מתחתנים! עדיין יש ניסוי וטעייה."

"את יכולה לציין רק התאמות ברמה גבוהה," טענה פיזי. "את לא חייבת לעשות את מה שאני עושה ולקחת כל מה שמגיע אלייך. לעזאזל, תגידי להם שאת רוצה רק התאמות של שבועים אחוז ומעלה. מה יש לך להפסיד?" היא עצרה ואז הוסיפה, יותר בעדינות, "שימי את עצמך במקום הראשון הערב, ג'ס. רק לעשר דקות. תראי בזה מתנת יומולדת מוקדמת לקראת השלוש-אפס הגדול."
"אל תזכירי לי."

פיזי צחקה. "אם תשני את דעתך, את לא חייבת לענות לאף אחת מההתאמות, אבל הערב, רק דמייני עולם שבו את מוצאת מישהו שהוא מושלם בשבילך, והוא תומך בך, ואת יכולה להשעין עליו את הראש בסוף היום."

כשהן ניתקו את השיחה, עיניה של ג'ס נחו על הקופסה של דוא'רדנ"א שפיזי דחפה לתוך ידיה כששתיהן עזבו את גנטיקלי. לפני שתשכנע את עצמה לרדת מזה, היא לקחה את הקופסה, פתחה אותה, ירקה לתוך המבחנה, אטמה אותה בתוך המעטפה המצורפת, ולקחה את הכול אל תיבת הדואר.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן